

12^e JAARGANG N° 9 – 13 MEI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

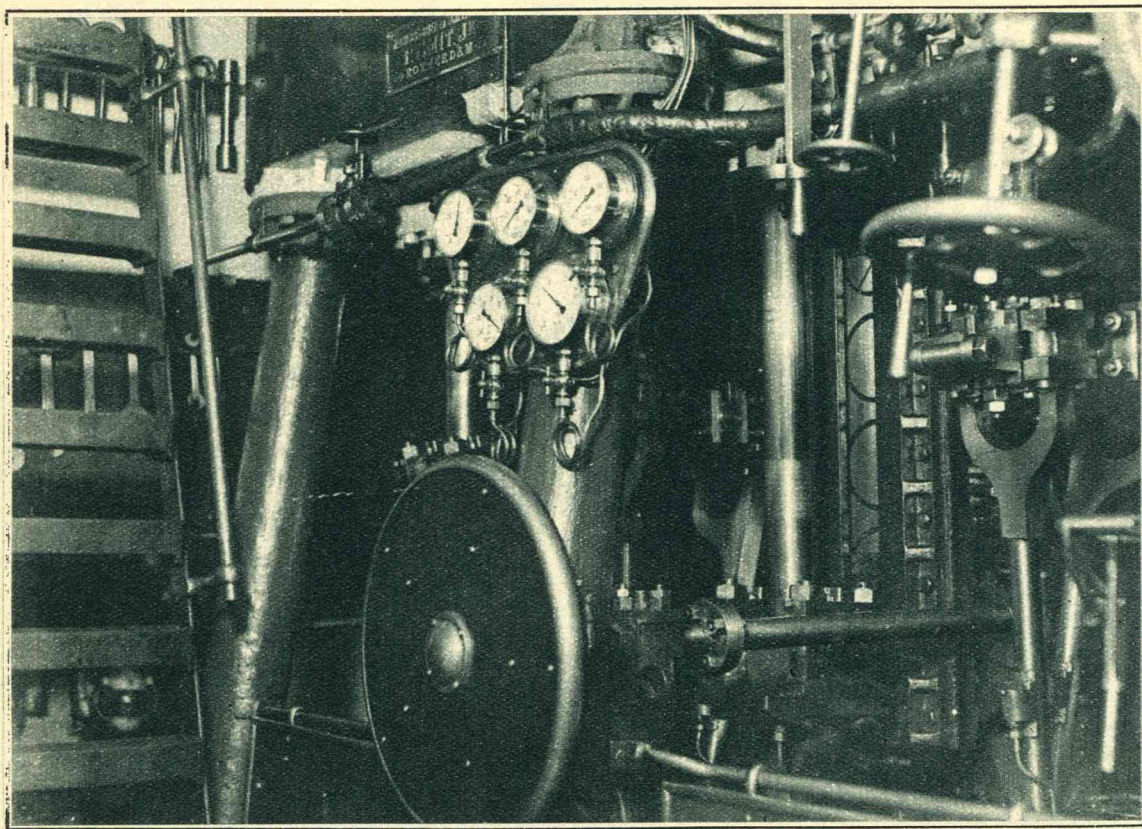
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„... 'n Meisje wilde uit varen gaan...”

(Foto M.S.M.)

De machinekamer van een IJmuider trawler.

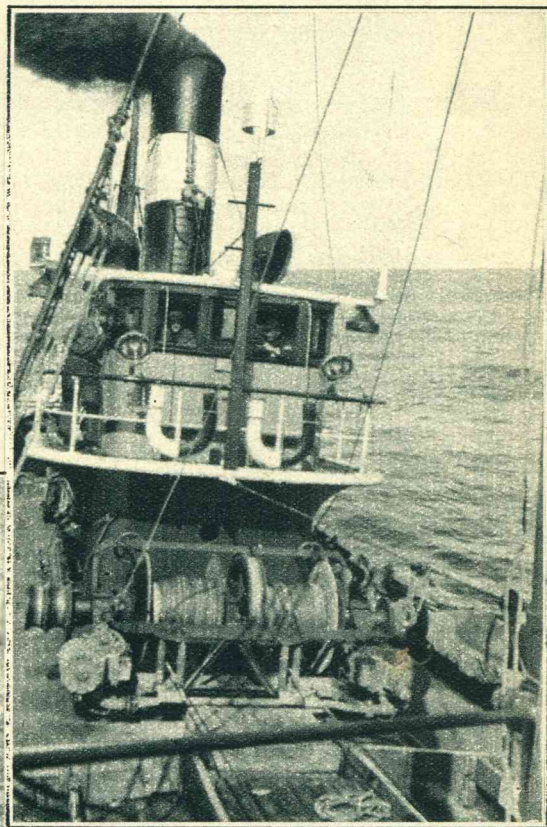
wil ik zoo'n trawler „indeelen” (van voren naar achter). Onder den bak, gelijkvloers met het dek ligt het volkslogies voor matrozen en stokers, daaronder het „magazijn”, waarin netten en ander vischtuig worden geborgen. Onder het dek vindt men het vischruim, waarvan het voorste gedeelte als ijsbergplaats dienst doet, verder kolenbunker, stookplaats, ketel, machinekamer en achterkajuit. Op het dek is de brug, waaronder de hut van den schipper, en voor dit laatste verblijf staat de winch, een zware stoomlier, die het net moet inhalen. Is de reis vlot verlopen tot de plek waar gevischt zal worden, dan wordt daar het net over boord gegooid.

Het net is ongeveer als een groote fuik. Het staat, van boven gezien, uit als een groote driehoek. In dezen driehoek zit weer een kleinere,

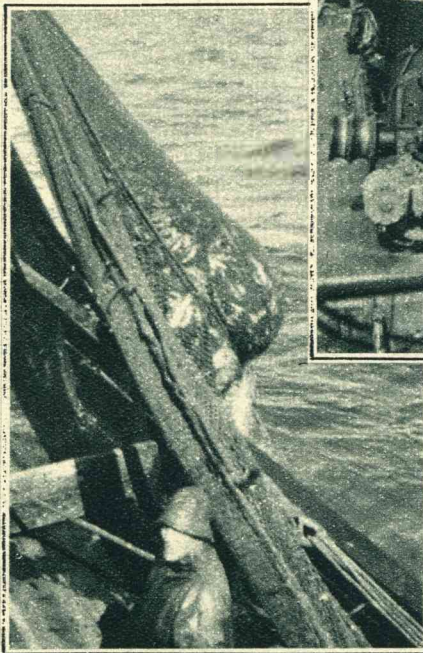
Een Vischvangst op de Noordzee

Met een zinnetje heeft de overleden schrijver Herman Heyermans ons voor altijd geleerd, dat wij de menschen, die ons voedsel verschaffen dankbaar dienen te zijn. Het „de visch wordt duur betaald” roept voor onzen geest al de ontberingen waaraan de visschersman op zijn tochten is blootgesteld, al het leed, dat een meedoogenlooze zee over zijn gezin kan brengen. Wanneer men dus, als schrijver dezes, in de gelegenheid was een vischvangst op de Noordzee mee te maken, en het leven aan boord met al zijn moeilijkheden en vreugden kon mée leven, beseft men eerst ten volle den rijken zin dezer zooeven aangehaalde woorden.

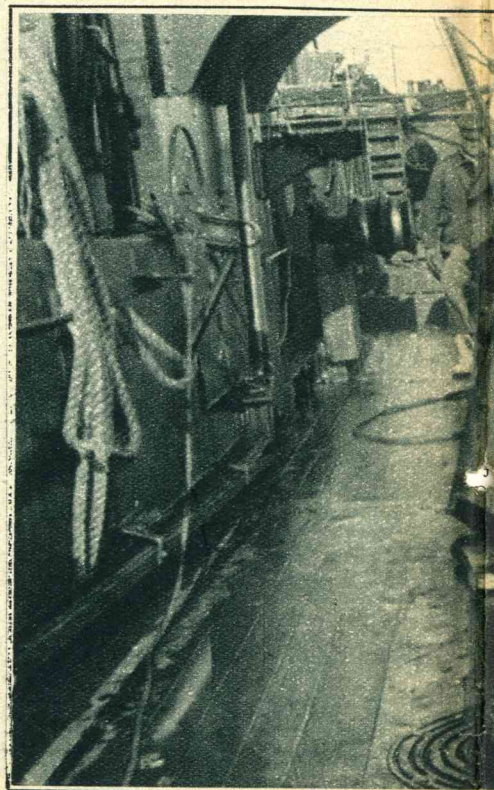
De reis werd gemaakt aan boord van een IJmuider trawler, een schip in capaciteit gelijk te stellen met een flinke sleepboot. De schuit, waarop ik gastvrijheid genoot, had een machine van 550 p.k., en was 38 meter lang. Maar ik wil u niet vermoeien met cijfers, maar liever iets vertellen van de wijze waarop het vischvangen op zee eigenlijk toegaat. Niet iedereen, geloof ik, heeft daar een helder denkbeeld van. Van de schepen, die voor de visscherij de Noordzee bevaren, gaan de trawlers het verste. De Nederlandsche trawlers verblijven meest in de buurt van de Doggersbank, en ook om de zuidkust van Noorwegen. Even

De brug gezien vanaf den bak.

De visch wordt opgehaald: de kuil hangt boven den last.

Een „vischschoteltje” smaakt aan boord even goed als aan wal.

Het net gaat over boord. Op den voorgrond de glazen bollen die den voorkant van het net openhouden.

De winch, voorzien van remmen, waarmede het uitloopen van de lijnen wordt geregeld.

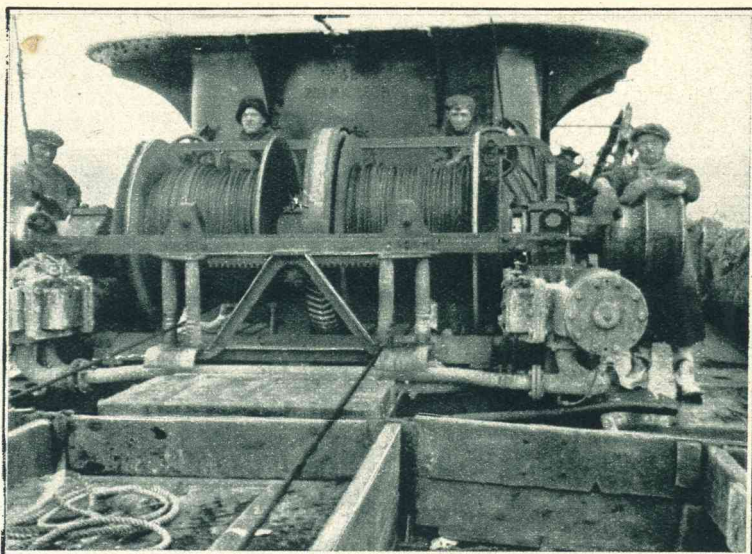
afgeknotte. Dit is de „flap,” die dient om het teruggaan van de visch te voorkomen. Geen overbodige maatregel, want, zoals wel bekend, zwemmen veel visschen vlugger dan de pl.m. 12K.M., of nog minder, die een boot al visschende per uur aflegt.

Het net is ongeveer 50 M. breed. Aan iederen vleugel zit een lijn, een zware staalkabel, vast. Daar deze ongeveer op hetzelfde punt samenkomen, zou het net dichtklappen, als het niet met de z.g. vischborden opgehouden werd. Deze vischborden zijn ongeveer 1 M. breed en 2 M. lang.

Ze zitten even vóór het net schuin vast aan de kabels, zóó, dat ze bij tegendruk van het water uit elkaar wijken en het net opentrekken. Het heele geval rust op den bodem der zee en wordt daarover voortgesleept. Om den voorkant van het net open te kunnen houden, zijn daar heele rijen glazen ballen boven den „muil” van het net aangebracht. De onderkant, de zgn. grondpees, is bezwaard met kettingen, en er op berekend om door het zand van den zeebodem gesleept te worden. De schipper vertelde mij, dat de afstand van grondpees tot bovenkant pl.m. 2 M. is, zoodat alleen de visch, die langs den bodem zwemt, gevangen wordt. Dit is voornamelijk kabeljauw, schelvisch, en natuurlijk ook de meeste platvischsoorten, daar deze op den zeebodem „wonen.”

Door het gewroet van de grondpees opgeschrikt, vluchten de visschen naar boven, en worden in den gapenden muil van het net opgeslokt. Eenmaal achter de flap zijn ze onherroepelijk bestemd om in de magen van vischliehebbers te verdwijnen. Als het net moet opgehaald worden, wordt eerst de winch geolied, dan wordt de machine stopgezet en de winch begint, sissend, stampend en kloppend, de lijnen in te halen.

Niet lang duurt het of het net komt boven water en wordt binnen boord getrokken. De visch zit heel achterin, in het gedeelte dat „de kuil” wordt genoemd. Deze is te zwaar om met de hand bewerkt te worden en wordt met een lijn, die door een katrol in den mast loopt, binnen boord en boven den „last” gebracht. De last is het gedeelte van het dek, dat voor het storten van de visch bestemd is. Het dek is daar door planken afgeschut in een aantal afdeelingen, zoodat voorkomen wordt, dat de buit nog over boord zou kunnen slaan.

Is de vangst uitgeschud, iets wat eenvoudiger en vlugger opgeschreven dan gedaan is, dan stapt de schipper met een paar ferme rubberlaarzen aan tusschen de visschen en zoekt er de grootste kabeljauwen uit, die apart worden gelegd. Bij de groote sorteering krijgen de kleine exemplaren hun vrijheid weer terug, maar de overigen worden schoon gemaakt en in het ijs gezet. Bij ruw weer zijn deze bezigheden allesbehalve een pretje. Vaak gebeurt

het immers dat het sombere „man over boord” boven het geloei van den stormwind wordt uitgeschreeuwd. Behalve de kans op het verlies van menschenlevens bestaat ook het gevaar, dat bij het inhalen het net in de schroef verward geraakt. En dan is het : weg vangst, weg net ; en de schroef moet in zwaar weer vrij gemaakt worden.

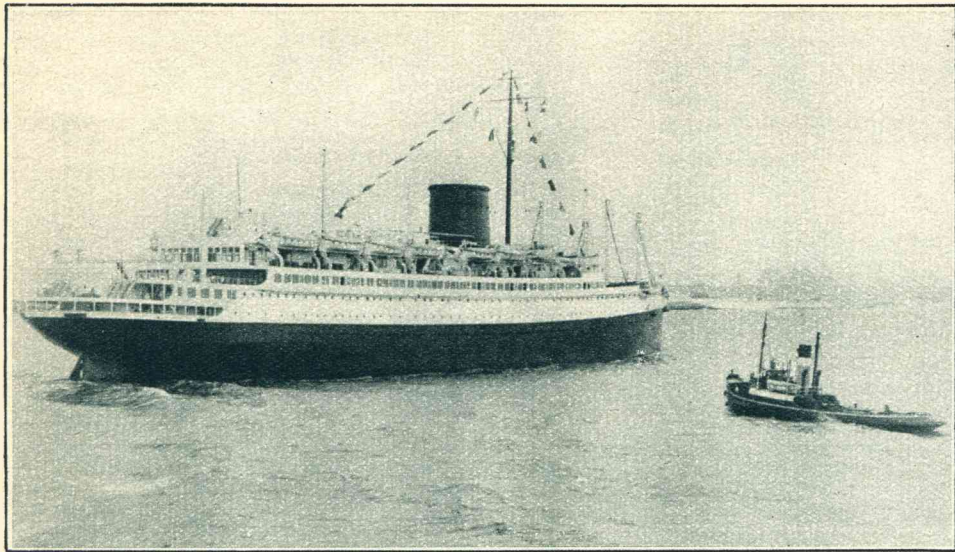
De matrozen dragen allen oliejasen en de ruwe randen van dit goed scheren onophoudelijk langs hun polsen, welke dan ook bij allen rood en ontstoken zijn, hetgeen zeer pijnlijk is.

Behalve de ongemakken aan boord, blijft de zee altijd vol gevaren, zooals wrakken, zeeplanten, rotsbodems. Wel is de bodem van de Noordzee in kaart gebracht, maar absolute zekerheid heeft men niet, omdat er veel „verplaatsingen en opschuivingen” voorkomen. De „proza” van het visschersleven is wel veel grooter dan de „poëzie” ervan. En het verschil met een groote passagiersboot is wel enorm. Niet alleen omdat de gasten daar heel wat meer comfort genieten, maar op een trawler moet een stuurman ook het gewone matrozenwerk doen — en op 'n Indiëvaarder heeft een stuurmansleerling nog een „heeren-leventje.”

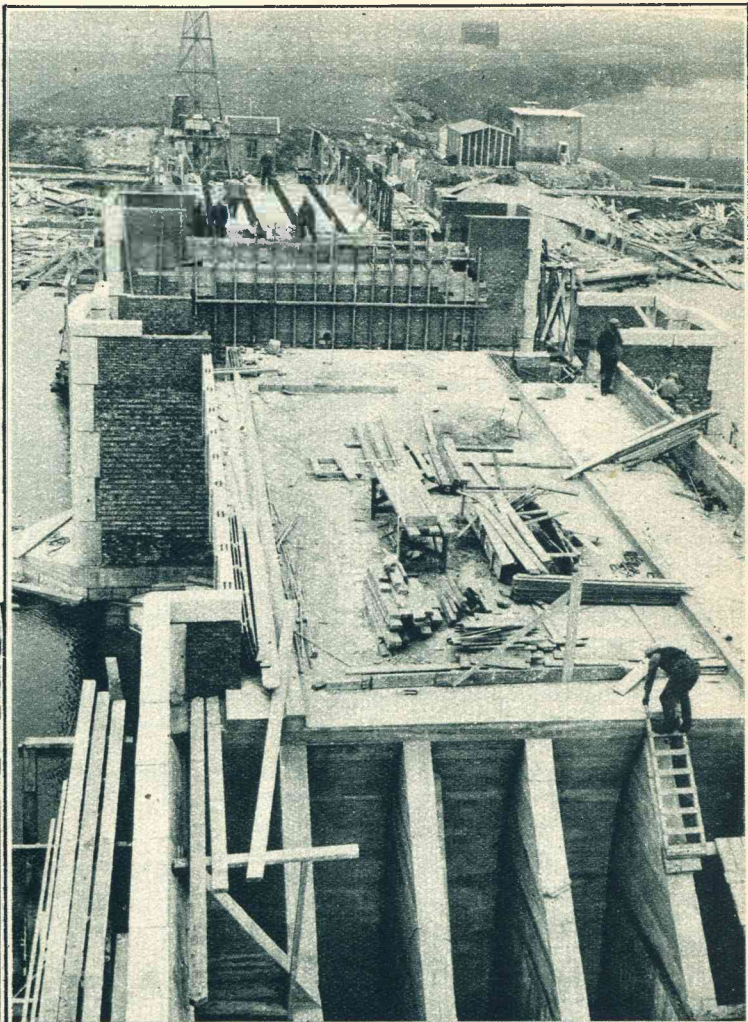
Het zijn „mannen van stavast” zij, die op de trawlers monsteren. Men kan er geen papkindertjes gebruiken. Aan veel ontbering en gevaren staan zij bloot. Toch zouden zij hun leven niet aan land willen slijten. Het slechtste komen er ongetwijfeld de visschen af, wier leven roemloos eindigt in een plasje pruttelende boterjus.

Visch sorteeren in den last.

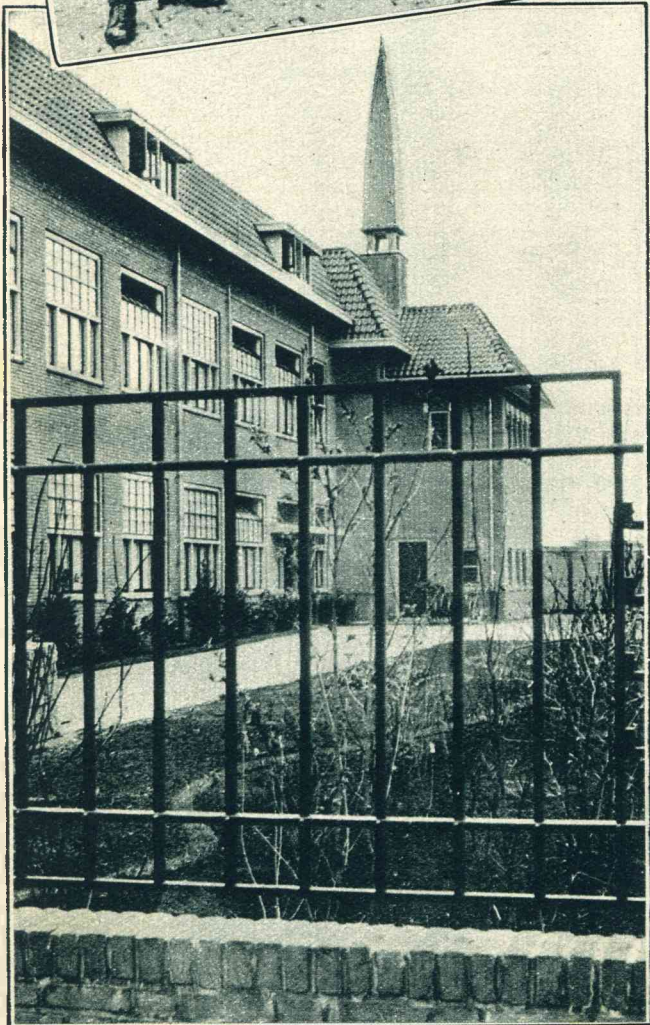
Het grootste touristenschip van Frankrijk „Lafayette” bracht een bezoek aan de hoofdstad. Het zeeasteel in het Noordzee-kanaal.

Ten behoeve van den nieuw aan te leggen weg Amsterdam-Velsen wordt een groote verkeersbrug gebouwd over het zijkanaal F.

De nieuwe burgemeester van de Beemster, de heer Kikkert, werd plechtig geïnstalleerd.

Te Zaandam vond de inzegening en opening plaats van het St. Jans Ziekenhuis. Een kijkje op den zijleugel.

ALLERLEI

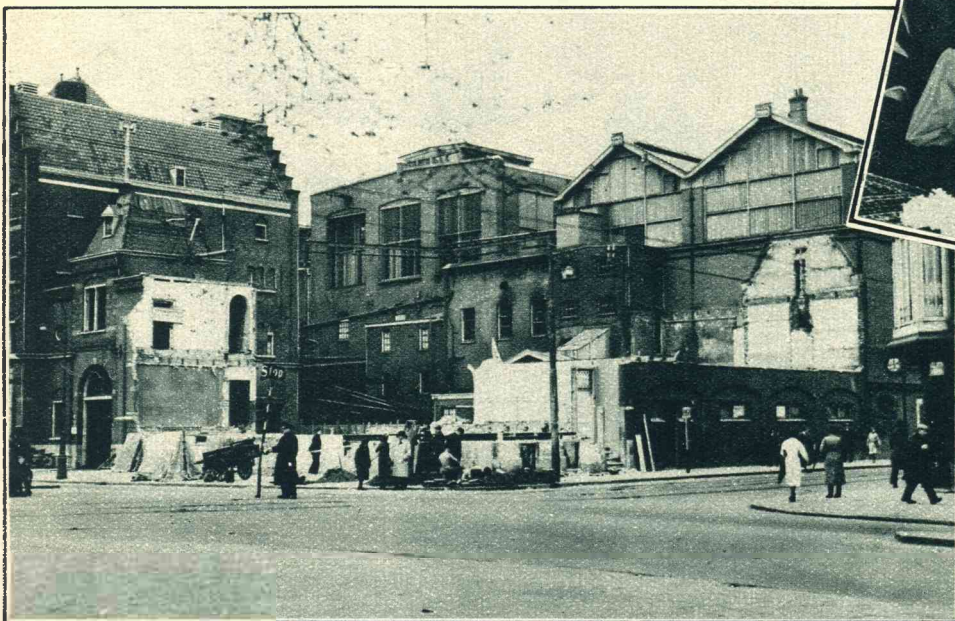
Vóór het laboratorium voor bloembollenonderzoek te Lisse werd een monument onthuld ter eere van wijlen Nicolaas Dames, grondlegger der moderne bloembollencultuur.

De Micheline, de omnibus op rails, zal wellicht ook op het Nederlandsche spoorwegnet worden ingevoerd. De eerste proefritten verliepen naar wensch.

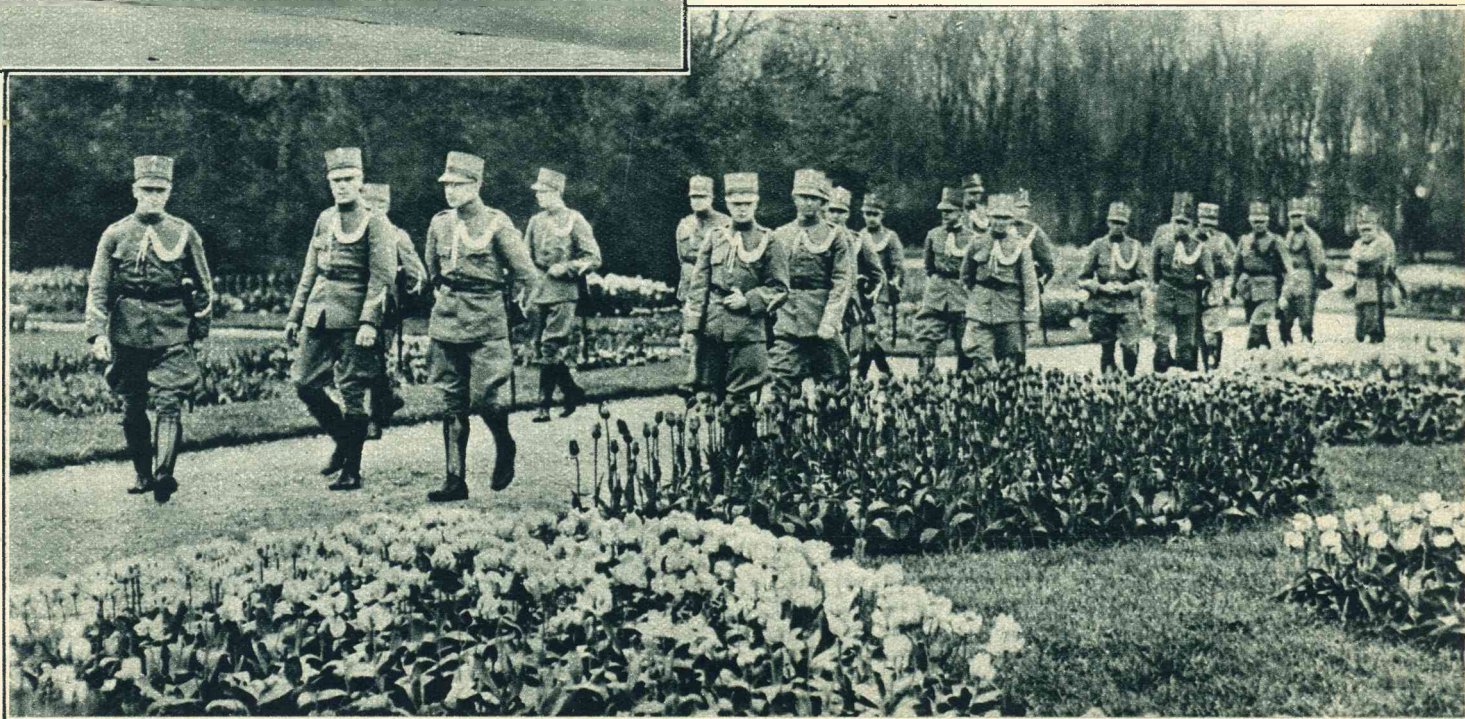
Te Gelselaar bij Diepenheim zijn een honderdtal Amsterdamsche werklozen te werk gesteld bij den arbeid aan de Schipbeek aldaar. De aankomst van de „nieuwe lichting”.

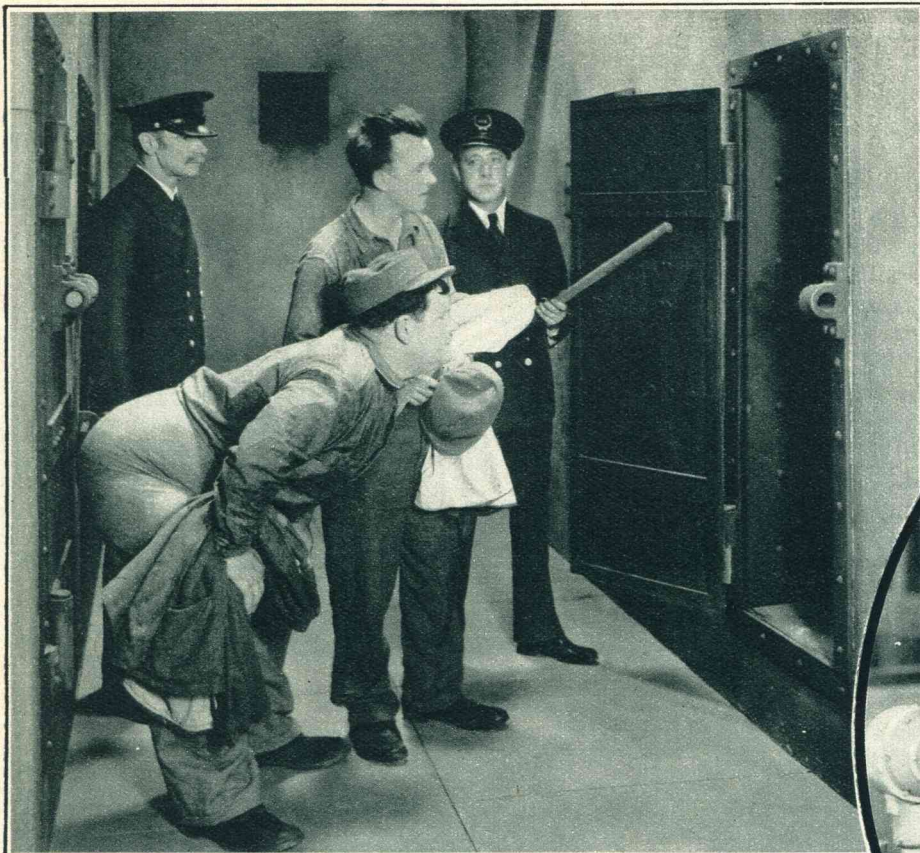
Ten behoeve van de uitbreiding der Heinekens Brouwerijen werd een gedeelte van het oude gebouw aan de Stadhouderskade gesloopt. Een nieuwe vleugel zal hier verrijzen.

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der Hendrick de Keyser-school en het zilveren jubileum van den oprichter-directeur, den heer C. J. Feith, werd in het gebouw een feest-tentoonstelling geopend. Geheel rechts de heer Feith aan 't woord.

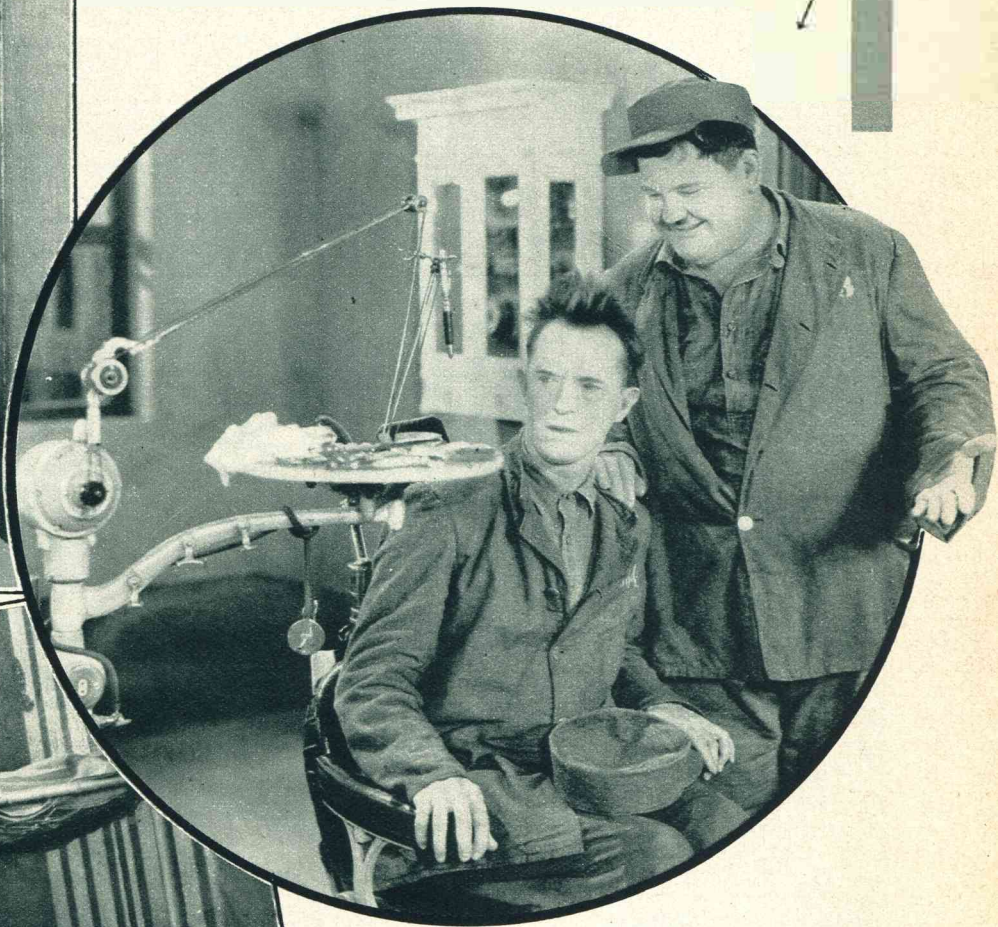
De militaire politie bracht een bezoek aan het Florapark te Noordwijk. De tulpen ologen in de houding.

De strafcel vindt Laurel „een pietsje te donker.”

beide komieken niet genoeg gelegenheid was op den voorgrond te treden. De groote lijn heeft de Metro Goldwyn echter zooveel mogelijk gevolgd en we twijfelen dan ook niet, of daarom alleen reeds zal deze film meer opgang maken dan de gebruikelijke Laurel-Hardy-films-zonder-meer.

De hatelijke kies, die een fluitend geluid maakte, moest getrokken worden, doch de tandarts vergist zich niet alleen in de kies, doch ook in den persoon.

ACHTER SLOT EN GRENDDEL

De „weldadige” ontmoeting in de cel.

Waarom Stan Laurel en Oliver Hardy na hun ontvluchting niet te vinden waren.

Stan Laurel en Oliver Hardy zijn nog steeds twee zeer gewilde komieken. Voor sommige hunner bewonderaars is het al voldoende te weten, dat zij in een film optreden, om hen te bewegen deze te gaan zien. De wetenschap, dat men zich zal vermaken met hun barvremde capriolen, sluit iederen anderen eisch of verlangen uit. Hun nieuwe film wijkt echter in zooverre van den tot nog toe gevolgden weg af, dat men er zonder veel moeite een parodie in herkent van een film die nog al furore gemaakt heeft en wel: „Menschen achter tralies”. Geheel zuiver is de parodie natuurlijk niet, waarschijnlijk, wijl er dan voor de

een **GRATIS**
PROEFFLAACON

waardoor
de jeuk bedaart
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder- vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondrage- lijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. koste- loos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 64, Amster- dam-C, ontvangt U gratis en franco een proef- flacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets
evenaart **D.D.D.** Niets
overtreft
GENEESMIDDEL
TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

In de mooie maand Mei

trekt alles naar buiten; licht, lucht en zon tegemoet!
Vergeet dan niet Uw huid met

NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven, want onder Uw winterkleeding is deze week en overgevoelig geworden. Daarom dient ze beschermd te worden.

Nivea en Nivea-Olie bevatten het aan het huidvet verwante Eucerit. Door beide vermindert het gevaar van een pijnlijken zonnebrand en krijgt de huid een prachtig gebronsde teint.

Als het warm is werkt Nivea aangenaam verkoelend, bij koud en minder lokkend weer daarentegen vindt U in Nivea-Olie een bescherming tegen een te sterke afkoeling.

Eén ding moogt U echter niet vergeten, namelijk nooit met een nat lichaam een zonnebad te nemen en steeds van tevoren in te wrijven!

Prijzen: Nivea in dozen van 20 tot 90 cents, in tuben van 35 en 55 cents

Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents

PEBECO MIJ., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

Bestrijdt

de vijanden

onzer gezondheid, in het bijzonder

verkoudheden

en zoovele daardoor ontstane pijnen.
Uw beste wapen is Aspirin-Tabletten.

ASPIRIN eenig op de wereld

Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

Schoonheidsontwaken.

Zooals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij“-Crème een nieuwe lente in uw huid.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

Heeft U reeds de volmacht voor de Postgiro ingevuld? Zij, die Uw steun behoeven zullen er U dankbaar voor zijn.

Eenmaal invullen is voldoende. De maan- delijksche betaling geschiedt dan auto- matisch. Doe het nog heden.

Postgiro

186.000

Poppenmoedertje

IN DE SCHILDERACHTIGE KLEEDERDRACHT DER MEISJES UIT LEKSAND IN DE ZWEEDSCHE PROVINCIE DALARNA

Kopstukken.

door
Ronald Wright

Een jongeman met een lang, verdrietig gezicht kwam George Howard's kamer binnen, liet zich in een gemakkelijken stoel vallen en staarde met sombere oogen naar het vloerkleed. George keek vol belangstelling en duidelijk-zichtbare verbazing naar zijn bezoeker, want hij had zijn vriend Sam altijd beschouwd als een man met een zonnigen kijk op de wereld.

„Als je soms voor de begrafenis komt, moet ik je er op attent maken, dat je aan 't verkeerde adres bent,” merkte hij goedgeluimd op.

„Houd je grappen voor je!” grauwde Sam. „Ik ben niet in de stemming voor je zoogenaamde geestigheid. Ik zal nooit meer kunnen lachen en dat begeer ik ook niet meer. Het leven is één onbarmhartige spot.”

George haalde de wenkbrauwen op. Er scheen den armen kerel toch werkelijk iets ernstigs overkomen te zijn.

„Kiespijn?” informeerde hij vol sympathie.

„Natuurlijk niet, ezel. Ik wou, dat je iets voor me deed.”

„Met plezier, brave,” verklaarde George. „Je hoeft niet zoo critisch naar het kleed te kijken; ik was al lang van plan een nieuw te koopen. Tuur dus maar niet zoo naar die inktmop.”

„Ik tuur heelemaal niet.”

„Des te beter. Ik dacht, dat het karpert je ergernis was.”

„Het is jouw karpert niet,” bekende Sam melancholiek. „Het is Betty.”

„Betty? Het meisje, met wie je gaat trouwen?”

„Met wie ik zou zijn gaan trouwen,” verbeterde Sam met een grafstem. „We hebben ruzie gehad — hooglopende ruzie. Ik zei dingen, die ik niet meende en zij zei dingen, die zij wél meende. Zij heeft mij mijn ring teruggegeven. En het kwam alleen door die verduivelde boeken.”

„Boeken?” echode George.

„Ja. Boeken,” snoof Sam met onbeschrijfelijke minachting, „sentimenteele, idiote boeken, snèrt-boeken! Boeken over belachelijke dwazen, die innoo-verkeerende juffers te hulp komen, over nietsnuten, die hun tijd zoek brengen met het redden van meisjes uit brandende huizen, uit muilen van haaien, van troepen wilde olifanten en alle mogelijke andere krankzinnige dingen, waarvan stumperige vrouwmensen gered kunnen worden. En wat het ergste is,” voegde Sam er met grimmige wanhoop aan toe, „de meisjes lezen dergelijke onnoozele boeken en vinden ze nog mooi op den koop toe.”

„Smaken verschillen,” sprak George sussend, in de hoop, dat Sam's somber gelaat door een vertroostenden glimlach verhelderd zou worden. „Ten slotte kan dat toch geen kwaad.”

„Geen kwaad?” herhaalde de tot in het diepst van zijn ziel geschokte Sam verontwaardigd, „geen kwaad? Besef je dan niet, dat die verpestende lectuur de meisjes het hoofd op hol brengt? Ze vormen zich allerlei dolzinnige ideeën over de mannen, waanvoorstellingen, waartegen een gewone jongen heeft onmogelijk kan bolwerken. Wat voor kans heeft een jongeman tegenwoordig om een heldenrol te spelen? Geen spóór van kans, zeg ik je! En als dergelijke overspannen wezens trouwen, wat verwachten ze dan?”

„Een... een echtgenoot,” veronderstelde George leuk.

„Nee,” beet Sam hem toe. „Een held! Zie je, Betty heeft me één van haar boeken te leen gegeven. Ik verklaarde haar, dat het boerenbedrog was, dat een vent, die er zijn levenstaak van maakte bij voortduring een andermans neus uit model te slaan en een zwakzinnige juffrouw uit den bek van een leeuw te trekken, bij wijze van spreken, een even zeldzaam verschijnsel was als een zonnesteek aan de Noordpool. En dat...”

„Dat deed de deur toe,” opperde George.

„Ja, ze keek me aan — je weet, hoe ze iemand kan aankijken — en zei: als ik trouw, verwacht ik van mijn man, dat hij me begrijpen en beschermen zal.”

„En toen?”

„Toen,” klonk het droefgeestig, „vloog de ring naar me toe.”

„Het is heel beroerd voor je,” erkende George hoofdschuddend, „maar houd den moed erin, kerel, er zijn nog andere meisjes genoeg.”

„Andere meisjes!” jammerde Sam, „andere meisjes! Er bestaat voor mij geen ander meisje dan Betty.” En opeens in woede uitbarstend: „wie, voor den drommel, krijgt het in zijn hersens om mij met een ander meisje te willen opscheppen?”

„Niemand,” kalmeerde George. „Niemand. Ik wilde alleen maar in het algemeen op hun bestaan wijzen, voor het geval, dat iemand er één zoekt.”

In dof zwijgen verdiepte Sam zich weer in den toestand van het vernieuwing-behoevende karpert.

„Waarom ga je niet naar Betty toe?” verbrak George de stilte, „en maak het goed met haar? Een kus, de plechtige betuiging, dat het je spijt en meer van dat moois. Zoo is toch meestal het verloop van dergelijke wereldschokkende conflicten.”

„Dat zou ik ook zeker gedaan hebben — als die ellendeling van een Monk er niet aan te pas was gekomen.”

„Wie zeg je?”

„Monk — Wilfred Monk. Betty heeft hem hier of daar ontmoet en sindsdien heeft hij niets onbeproefd gelaten om mij eruit te werken. Hij is in de koloniën geweest en heeft haar van allerlei romantische verhalen aan den neus gehangen over wat hij daar uitgevoerd heeft. Ik geloof geen woord van wat hij vertelt, maar Betty helaas wel. Ik vind hem een groot mispunt, maar zij schijnt hem voor een held te houden, den langgezochten held! Zij beweert, dat hij aan haar ideaal van een man beantwoordt. Volgens mij,” besloot Sam onvriendelijk, „is hij meer bepaald een leeghoofd en een praatjesmaker.”

„Wel,” verklaarde George na een nieuwe stilte, „het spijt me geweldig voor je, beste kerel, maar ik heb, eerlijk gezegd, nog andere verplichtingen in dit leven dan het relaas van jouw liefdesverdriet aan te hooren. Werken bijvoorbeeld. En nu heb je mij nog niet verteld, wat ik voor je doen moet. Heb je een advies nodig?”

„Neen,” antwoordde Sam, die een klein beetje opmonterde, „ik wilde, dat je Betty schaakte.”

George dacht, dat hij een klap in 't gezicht kreeg.

„Wa—at?” hijde hij en staarde Sam verwezen aan. Deze laatste had thans zijn opstandige verbittering afgelegd; zijn gelaatsuitdrukking was bijna teeder; er glansde een sereen licht in zijn oogen.

„George,” zei hij hartelijk, „wij zijn altijd goede vrienden geweest, nietwaar? Door dik en dun, mag ik wel zeggen. We begrijpen elkaar volkomen. Wij — wij zouden elkaar onder geen voorwaarde naar den kelder laten gaan.”

George keek hem verbijsterd aan.

„Maar van zoiets is bij jou toch geen sprake,” protesteerde hij. „Ik heb wel eens van slappe stumpers gehoord, dat zij naar de maan gingen, als een meisje niets meer van hen hebben moest, maar zoo'n type ben jij toch warempel niet.”

Sam gaf geen antwoord op deze ontboezeming, maar zijn gezicht toonde, dat George's ongewone ernst niet had nagelaten indruk op hem te maken. Deze laatste vond nu het oogenblik gekomen om het weer over den vroolijken boeg te gooien en vervolgde: „Dus moet ik Betty schaken? Dan is 't zeker je bedoeling te voorschijn te springen, haar te redden uit de handen van haar belager en haar aan je hart te drukken, terwijl zij je met lauweren omkranst?”

„Neen, zoo is het niet precies. Wilfred moet haar redden.”

„Hè?”

„Ja, het zit zoo, zie je. Betty beschouwt Wilfred als een held, terwijl ik beweer, dat hij alleen maar een reuzenopschepper is. Ze zegt, dat, als er iets met haar gebeurde, hij direct op het tooneel zou verschijnen om haar te helpen. Daarom zijn we overeengekomen om hem een kans te geven.”

„O! Dus Betty is in het complot?”

„Dat spreekt vanzelf! Er wordt morgenavond in het park van Clanfield een gecostumeerd feest gegeven. Betty gaat er ook heen. Ze heeft er een speciaal costume voor laten maken — ze verkleedt zich als lavendelmisje.”

„Wat deksel is een lavendelmisje?”

„Ja... eh — het is een of ander ouderwetsch gedoe. Iets luchtigs, met veel kant en strookjes en zoo. Alles lavendelkleurig, daar zit het 'm in. Begrijp je?”

„Volkomen,” bevestigde George.

„Nu dan. Je moet met je wagen bij de hekken van het park wachten en als Betty naar buiten komt, pak je haar op, stopt haar in den auto en rijdt weg. Dat is alles, wat je te doen hebt.”

„En meer dan genoeg, zou ik zeggen,” merkte George droog op. „Wat gebeurt er met Wilfred? En gesteld, dat iemand me ziet?”

„Over Wilfred hoef je je niet ongerust te maken — die doet niets. En op den weg is geen kip, iedereen is immers in 't park.”

„Maar ik ben niet...”

Sam liet hem niet uitspreken.

„Ik hoop niet, dat mijn vertrouwen in jou beschaamd zal worden,” klonk het smartelijk. „Een minuut geleden zei ik nog bij mezelf: Wat een bovenste-beste kerel is die George toch. Altijd klaar om een ander te helpen. Steeds bereid om

een vriend bij te staan. George, hield ik mezelf voor, is een vent uit duizenden, iemand, op wien je huizen kunt bouwen, die je onder geen omstandigheid in den steek zal laten. Altijd...”

„Weet je zeker, dat Betty goed begrijpt, hoe de vork in den steel zit?” stuitte George, die kennelijk niet erg op zijn gemak was, den woordenstroom van zijn bezoeker.

„Absoluut. Als ze ontdekt, dat Wilfred niet de held is, waarvoor hij zich uitgeeft, trouwt ze met mij.”

„De zaak staat mij, eerlijk gezegd, niet erg aan,” gaf George bedrukt te kennen. „Gesteld, dat er iets verkeerd loopt...”

„Wees niet zoo zwaar op de hand,” trachtte Sam hem te overreden. „Vooruit, kerel! Denk eens aan de pret, die je Betty zult bezorgen. Drommels-nog-aan-toe, is het geen zeldzaam voorrecht, wat zon in het leven van een meisje te brengen?” Zijn vriend gromde alleen maar iets.

Den volgenden middag reed George Howard, die voor zijn zaken veel klanten op het platteland moest bezoeken en er daarom een kleinen auto op nahield, in zijn two-seater terug naar het dorp, en toen hij de brug over de rivier passeerde, zag hij Sam staan, die over de leuning hing en met een lijkbiddergezicht naar het water tuurde.

George stopte bij zijn vriend en met een naargeestigen glimlach op zijn even-naargeestig gezicht wees Sam op den glinsterenden stroom.

„Kijk,” verzocht hij gesmoord, „kijk daar eens.”

George keek.

Op de rivier dobberde een kleine roeiboort, waarin zich een meisje en een jongeman bevonden. In het meisje herkende George onmiddellijk Betty Neil, het voorwerp van Sam's aanbidding en de oorzaak van zijn huidige smarten. De jongeman, die het voorrecht genoot met haar te mogen spelevaren, was blijkbaar niemand anders dan de heer Wilfred Monk, Sam's romantische mededinger en doodsvijand.

„Die ingebeelde gek is den geheelen middag al met haar uit,” klaagde Sam. „Joost mag weten, wat ze aan dien vent ziet.” Hij keek George smeekend aan. „Je laat me vanavond toch niet in den steek, hè?”

„Wel, ik...”

„Alles, wat je te doen hebt, is bij den uitgang van het park op Betty te wachten. Ik blijf uit het gezicht, want als Wilfred mij zag, zou hij op het idee kunnen komen, dat het afgesproken werk is. Maar... als hij pogingen doet om haar te bevrijden, sla je hem op zijn gezicht — en niet zoo zuinig.”

„Maar, luister nu eens...”

Sam dacht er evenwel niet aan om te luisteren. „Denk er aan — het lavendelmisje,” herinnerde hij zijn vriend.

George zuchtte. „Best.”

Een dichte menigte fantastisch uitgedoste feestgangers krioelde in het Clanfield Park. Het gemaskerde carnaval ten bate van het ziekenhuis der kleine gemeente was een jaarlijksch evenement en velen uit den omtrek plachten het feest bij te wonen. Er waren allerlei attracties en kermisvermakelijkheden, maar de meeste bezoekers gaven er de voorkeur aan om op de tonen van het plaatselijk muziekcorps op de tennisbanen, die speciaal voor het doel waren ontruimd, te dansen.

Toen de avond gevallen was, werd het park door tusschen de boomen opgehangen gekleurde lantaarns en lampions sprookjesachtig verlicht, een illuminatie, die een der hoogtepunten van het jaarlijksche bal vormde.

George Howard, buiten het hek in zijn auto gezeten, luisterde in een weinig-opgewekte stemming naar de muziek. Er stonden verscheidene auto's bij den uitgang, maar andere levende wezens dan hij waren er niet te bekennen. Maar niettegenstaande de duisternis en het feit, dat iedereen zich in het park bevond, voelde George zich uitermate zenuwachtig.

Eindelijk zag hij een slank figuurtje uit het hek komen. Het meisje was gemaskerd en droeg een lange, zwierig-gearneerde japon met paniers. Het lavendelmisje!

„Betty,” mompelde George.

Toen ontsnapte hem een kreunend geluid. Achter het meisje kwam met groote stappen een man in pierrot-costuum. Wilfred!

George haalde diep adem en bereidde zich tot den aanval. Hij gleed uit zijn wagen, stapte op den weg en toen het lavendelmisje hem bereikt had, pakte hij haar snel bij den arm en duwde haar in den auto. Een sprong en hij zat naast haar en vijf seconden later suiste de two-seater weg.

George keek om en zag dat Wilfred, aan den grond genageld van verbazing en ontsteltenis, hen nastaalde. Hij grinnikte zachtjes en keek van terzijde naar het „ontvoerde” meisje, dat beduusd op haar plaats zat.

„Keurig gedaan, wat?”

Ze knikte zwijskend.

Maar toen George nogmaals over zijn schouder keek, kreeg hij een hevigen schrik. Op eenigen afstand werd zijn kleine auto door een anderen auto gevolgd. Wilfred was dus blijkbaar van den schrik bekomen en de achtervolging begonnen.

„Lieve deugd,” hijde George, „wat moet ik nu doen?”

Hij keek weifelend naar het meisje.

„Moet hij ons inhalen?”

Ze schudde ontkennend het hoofd.

George gaf meer gas en ze lieten den anderen auto een heel eind achter zich. Toen, in een poging om Wilfred het spoor bijster te doen worden, draaide hij een binnenweg in en kwam zoo in het dorp terecht. Tersluiks monsterte hij zijn „buit”. Er was iets eigenaardigs aan haar, vond hij, iets, dat hij evenwel niet kon definieeren. Waarom zei ze niets?

Ze reden het dorp door en bij het licht van de spaarzame straatlantaarns ontdekte hij donkere krullen, die speelsch onder haar kanten mutsje te voorschijn kwamen. Haar opengeklemd lippen waren fijn, maar toch krachtig en door de spleten in het masker glinsterden twee donkere oogen.

Toen kreeg George een hevigen schok, met het gevolg, dat hij met auto en al haast door een winkelruit vloog. Een somber licht was in zijn geest gaan dagen...

Betty was blond en had blauwe oogen. Hij had een verkeerd meisje geschaakt!

Hij keek verstolen naar haar. Ze scheen niet bang voor hem te zijn. Maar misschien was ze bijziende en hield ze hem voor iemand anders, overwoog George.

„Maar wat,” vroeg hij zich wanhopig af, „zou ze doen, als de werkelijke stand van zaken tot haar doordrong? Waarschijnlijk gillen of flauw vallen. Wat deed een meisje anders in dergelijke omstandigheden! Er moest iets op gevonden worden, hoe dan ook.

Toen ze het postkantoor passeerden, bracht de aanblik van de telefooncel buiten het gebouw hem op een idee. Hij stopte aan het trottoir en sprong uit den two-seater.

Zijn passagier keek hem vragend aan.

„Ik moet even telefoneeren,” mompelde George haastig. „Heel dringend. Ik ben zoo terug.”

Hij vloog de cel binnen, vroeg het nummer van Sam's kamers en hoorde geen minuut later de stem van de hospita van zijn vriend. Meneer was niet thuis, wist de zorgzame ziel hem mede te deelen. Hij was na de lunch uitgegaan en sindsdien niet in zijn appartementen teruggekeerd. Waarschijnlijk, veronderstelde ze, was meneer zijn „beminde” gaan opzoeken, zooals de hospita het sierlijk uitdrukte.

Geagiteerd vroeg George het telefoonnummer van de „beminde” en pas na een tergend-lange pauze scheen de ander het zich te kunnen herinneren. George stond te springen van ongeduld...

Toen hij het nummer eindelijk wist, belde hij haastig af en kreeg verbinding met de woning van de familie Neil. Een korte vraag en na enkele seconden klonk hem een welbekende stem in de ooren, die hem een zucht van verlichting deed slaken. Het was de stem van Sam.

„Sam!” siste George, „jou misselijke idioot!”

„Hè?”

„Sam, ik... ik heb het verkeerde meisje te pakken.”

„Hè?”

„Ik dacht, dat het Betty was.”

„Betty is hier,” verzekerde Sam hem opgewekt. „Je herinnert je, dat we haar vanmiddag met Wilfred op de rivier zagen? Nu, hij wilde een bravourstukje uithalen, met het gevolg, dat de boot omkieperde. Het gebeurde even nadat je weg was. En” — Sam's stem sloeg over van pret — „de praatjesmaker kon niet zwemmen! Wat zeg je van zó iets....!”

„Hoor eens....” trachtte George hem in de rede te vallen, maar Sam ratelde voort:

„Neen, luister nu, kerel! Ik moest erin springen en haalde ze alle twee uit het water. Nu ben ik de held. Betty heeft een beetje kou gevat en kon daarom niet naar het park en ze heeft beloofd met me te trouwen en....”

„Waarom heb je me dat niet even laten weten?”

„Geen tijd gehad, kerel, neem me niet kwalijk. Daarbij, het leek me niet van zooveel gewicht, omdat je vanzelf wel zou merken, dat ze er niet was.”

„Maar dat andere meisje....”

„Welk meisje?”

„Het lavendelmisje natuurlijk. Ze zit in mijn wagen.”

„Wat voor lavendelmisje?”

„Dat ik geschaakt heb.” George hilde bijna. „Ze droeg het costume, dat jij me aangeduid hebt.”

„Och kerel, je kletst,” klonk het hartelijk.

„Dat mocht je willen,” was het nijldige bescheid. „Ik vertel je, dat ik het lavendelmisje, zoals jij me haar hebt beschreven, in mijn auto heb gestopt.”

„Uitgesloten,” beweerde Sam onverstoort. „Betty's costume was speciaal voor haar gemaakt bij Myriel en ze garandeerden haar, dat er geen tweede zóó zou worden geleverd. Nu ze toch niet naar het feest ging, heeft Betty het teruggestuurd — om het te laten veranderen. Dus je moet het mis hebben, waarde heer.”

„M.... maar,” hield George hardnekkig vol, „ze zit in mijn auto. En Wilfred zit ons achterna in een anderen wagen.”

„Wilfred? Die probeert natuurlijk zijn lamledige houding van vanmiddag een beetje goed te maken. Het lijkt me een opwindende geschiedenis — het heeft wel wat van 'n film. Je amuseert je zeker kostelijk?”

George smoorde een zeer onparlementaire uitdrukking.

„Vertel me maar eens wat ik doen moet?” snauwde hij.

„Ik ben 'n boon, als ik het weet.”

„Ja, dat kun je nu wel gemakkelijk zeggen,” protesteerde George kwaadaardig, „maar jij hebt me dat karweitje laten opknappen, dus het ligt voor de hand, dat jij me uit de moeilijkheden helpt.”

„Wat verlang je dan, dat ik doe?” vroeg Sam op een toon van naïeve verbazing. „Bovendien, ik zie niet in, wat ik er mee te maken heb. Betty was niet in Clanfield park en ik kan toch niet helpen, dat jij er je werk van maakt vreemde meisjes te schaken!”

„Je moet hier komen en haar de situatie uitleggen,” verklaarde George nadrukkelijk.

„Ik? Maar kerel, heb je dan geen greintje menselijk gevoel? Betty heeft kou gevat — je verlangt toch niet van me, dat ik 'n ziek meisje aan haar lot overlaat?”

„Als jij me niet uit de narigheid helpt,” dreigde George, „dan — dan —”

Van den anderen kant van de telefoonlijn kwam een zachte klik — Sam had den hoorn opgehangen. Een paar seconden staarde George sprakeloos naar den hoorn in zijn eigen hand; toen hing hij dezen werktuiglijk op en verliet de cel.

Het lavendelmisje keek gespannen den weg achter zich af. De auto met Wilfred erin was juist uit een bocht te voorschijn gekomen. Toen George weer bij den two-seater terug kwam, richtte het meisje van achter haar masker 'n paar smeekende oogen op hem.

„Toe, maakt u alstublieft voort!”

„Maar — eh — ik — ik moet — ik moet u iets uitleggen —”

„Toe nu,” bleef ze aandringen.

George glipte op zijn plaats achter het stuur en de auto zette zich weer in beweging. Het lavendelmisje verkeerde blijkbaar in hevige onrust en keek telkens over haar schouder.

„Kunt u niet wat meer gas geven?” verzocht ze met 'n angstige stem. „Ze rijden in.”

„Hè?” George schrok. „Ze?”

Nu draaide ook hij zich om en tuurde in de duisternis. Hij zag de koplampen van Wilfred's auto en op eenigen afstand daarachter de lichten van een anderen wagen. Toen het vage schijnsel van een straatlantaarn in den tweeden auto viel, kreeg hij een glimp van de inzittenden. De eene

was een fors-gebouwd man in avondtoilet en de andere — een politieagent!

„Deksels!” mompelde George, bleek wordend.

Een politieagent! Terwijl ze het dorp achter zich lieten en over den donkeren landweg jakkerden, verzezen angstige visioenen voor George's oogen, visioenen van handboeien — een stampvolle rechtszaal — de troosteloosheid van een gevangenis. Hij wierp een wanhopigen blik op het lavendelmisje.

„Luister eens,” stiet hij uit, „ik.... ik.... heb me vergist. Ik dacht, dat u...”

Ze sloeg de oogen naar hem op.

„U — u weet, wie ik ben?”

„Neen,” stamelde George. „Dat is juist de kwestie. Ik weet niet, wie u bent. Het is noodig uit te leggen....”

„Ik zal later alles uitleggen,” viel ze hem haastig in de rede.

De two-seater gleed af naar den berm. George kreeg juist bijtijds zijn tegenwoordigheid van geest terug om een ongeluk te voorkomen.

„Weest u alstublieft voorzichtig,” hijgde het meisje.

„Ik ben voorzichtig,” was het geprikkelde antwoord, „maar u maakt me zenuwachtig. Het ligt op mijn weg een uitlegging te geven, niet op den

uwen. U — u — ziet u — ik heb — ik heb u — geschaakt.”

„Mij geschaakt?” echode ze ontsied.

„Juist,” bevestigde George. „Ik heb u geschaakt. Maar het was niet mijn bedoeling u te schaken. Ik had iemand anders op het oog.”

„Lieve hemel! Is dat een gewone bezigheid van u, om meisjes te schaken?”

„Neen,” klonk het nederig. „Ik heb het nog nooit tevoren bij de hand gehad. De zaak komt hierop neer, dat ik het voor een vriend deed. Hij zou met een meisje gaan trouwen — en zij — maar ik ben bang, dat u het niet begrijpen zult.”

„Ik denk van wel. Maar rijdt u alstublieft 'n beetje harder.”

George had de maximum-snelheid reeds aanmerkelijk overschreden, maar hij gooide er nog 'n schepje op. De twee wagens achter hem volgden zijn voorbeeld; ze schenen niet van plan de jacht op te geven.

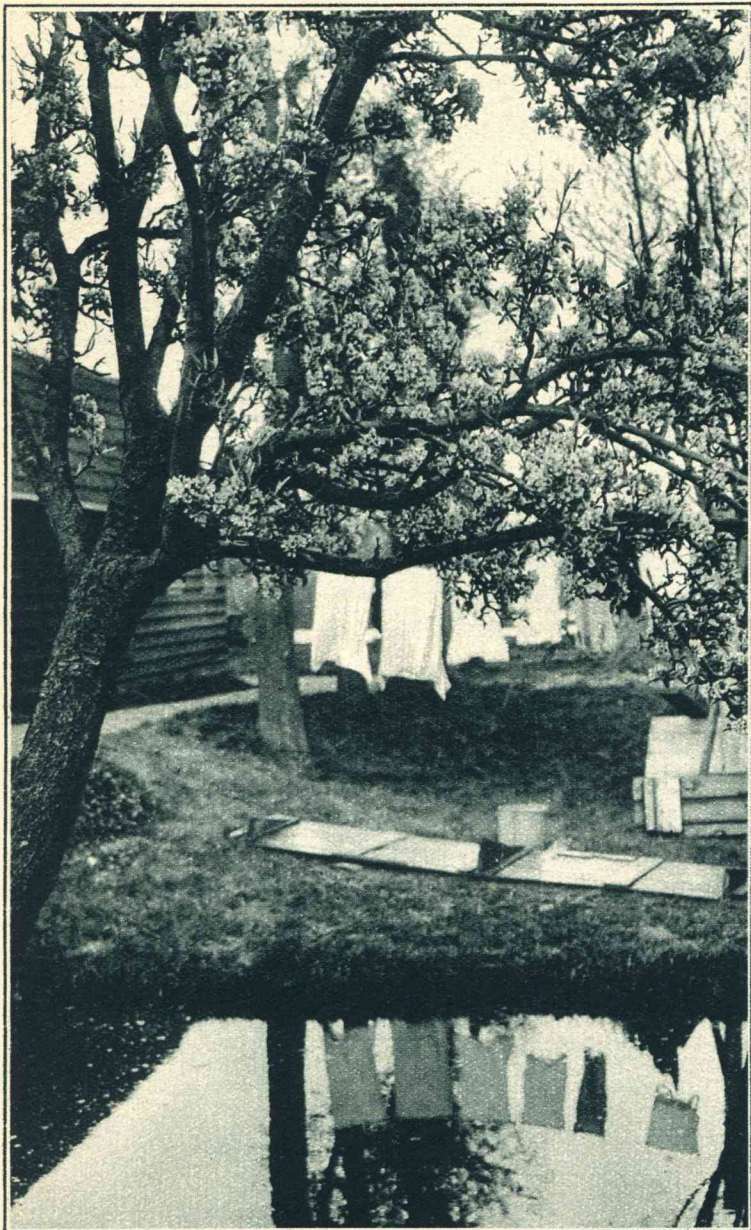
„Het meisje,” vervolgde George zijn uiteenzetting, „las romans, romans over lieden — en — en over driedubbelovergehaalde idioten. Tusschen haakjes, leest u ook romans?”

„Natuurlijk.”

(Slot volgt)

Schoonmaak in het Berlijnsche Pergamon-museum.

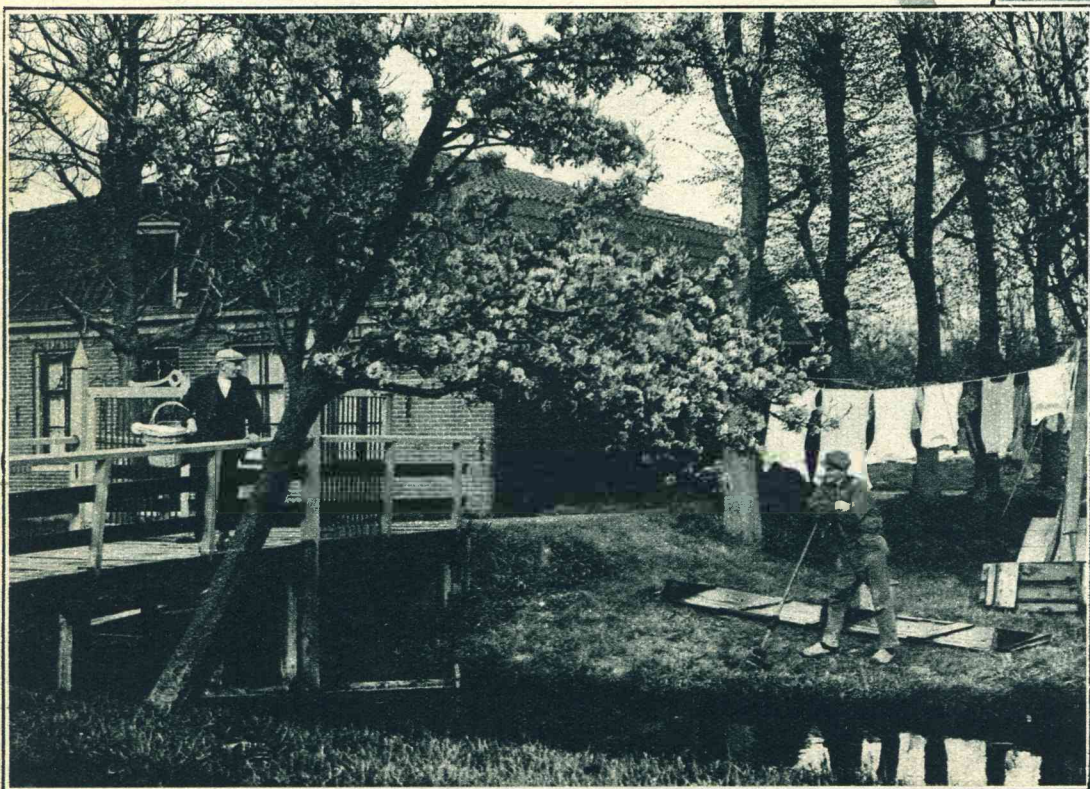
Langs de
dorpsstraat
van Wester-Blokker

Bloesem-be-
vrachte takken.

Idylle bij een
West-Friesche
boerderij.

BLOEIEND NOORD-HOLLAND

In de
bloeijende Beemster.

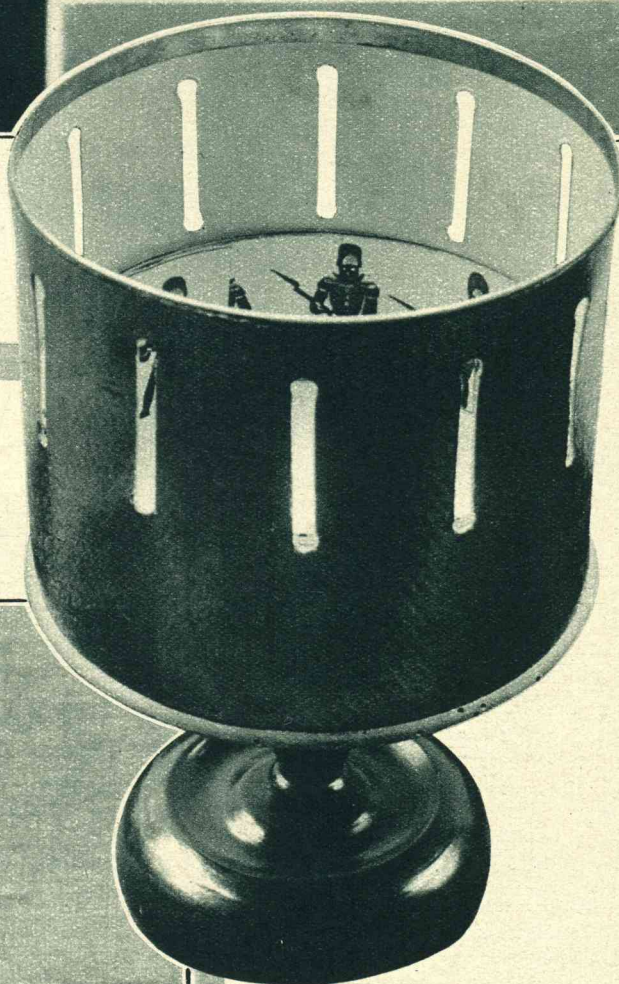
Met de beide Pinksterdagen zullen de Beemster en de Bangert bij Hoorn weer herschapen zijn in onafzienbare tuinen, waarin de bloeiende vruchtbomen het „doen” als enorme bruidsboeketten. Niet minder sprookjesachtig dan de boomgaarden in de Betuwe zijn thans deze deelen van het N.-Hollandsche landschap. De trek van toeristen mag er minder groot heen zijn; men kan er intenser genieten.

Een foto van de opening der tentoonstelling, waarop o.a. doorkomen minister Reymer, burgemeester De Vlugt en wethouder De Miranda.

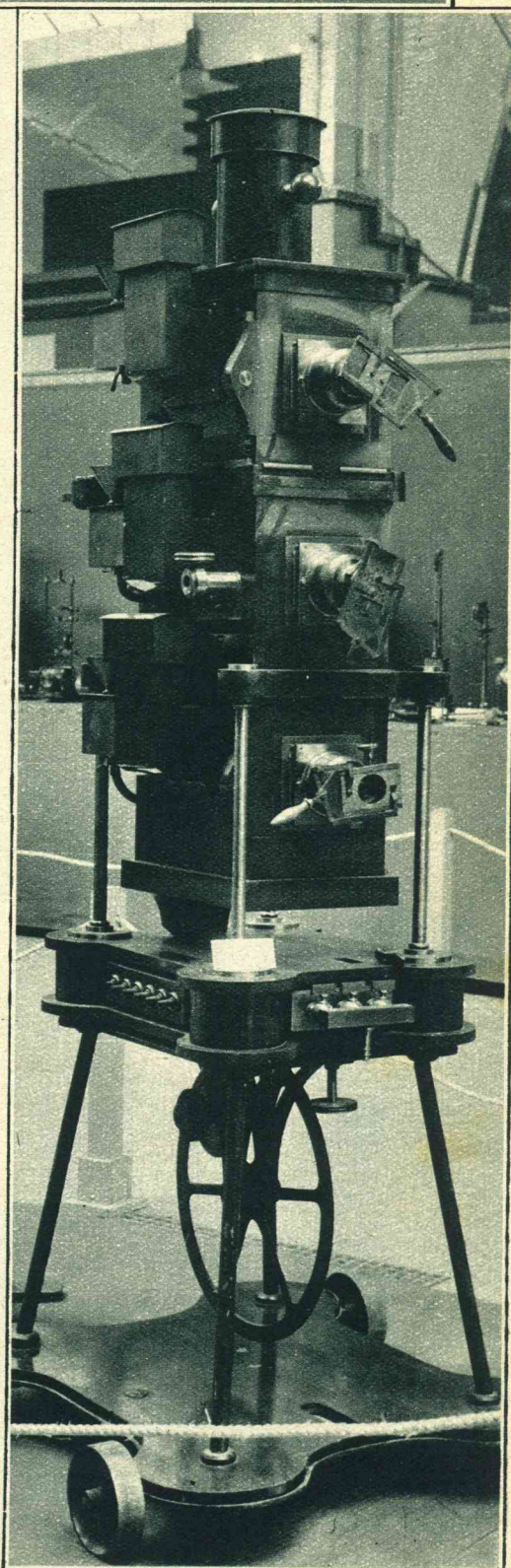
KLANK EN BEELD

Het eerste klank-instrument, vervaardigd in 1863 met behulp van „klankbollen”. Hiermede werd het geluid opgevangen en op de film vastgelegd.

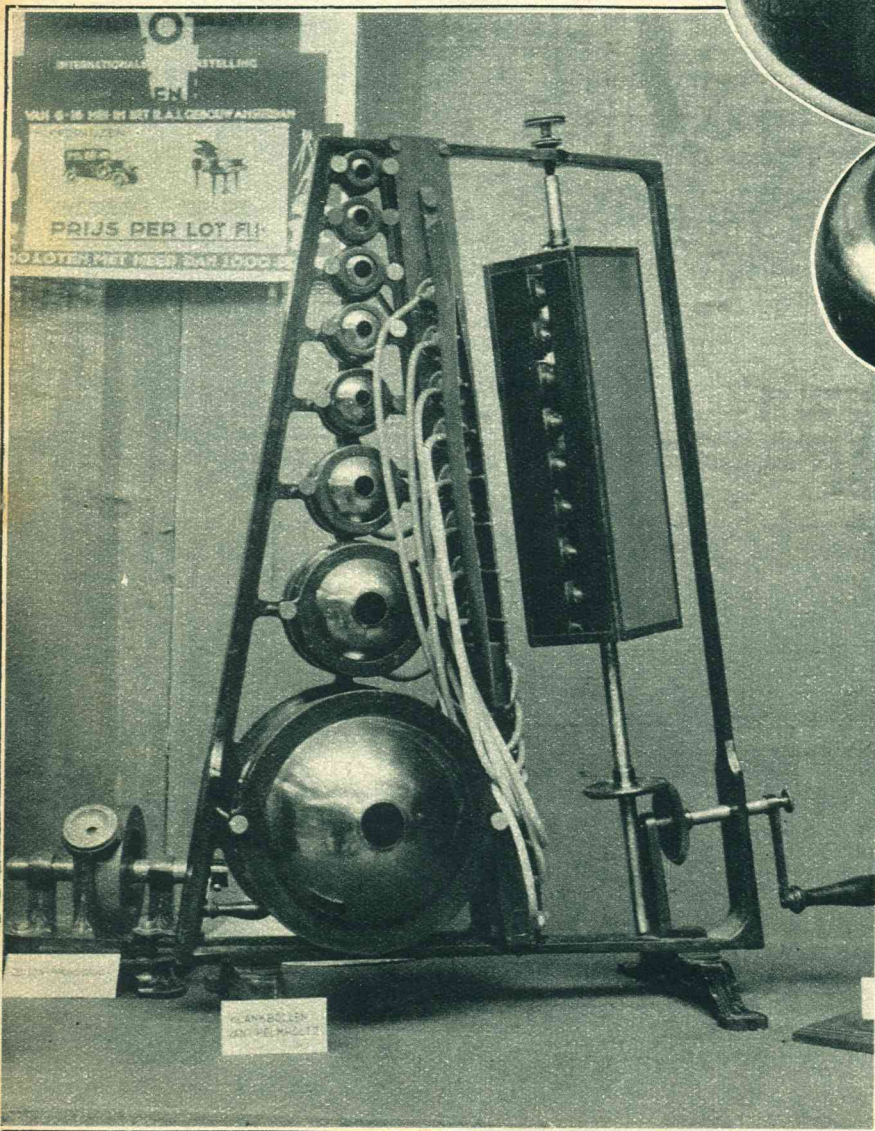

De „eerste bioscoop”, welke door draaiing de beeldjes in de trommel deed bewegen.

Van de tentoonstelling, welke op het oogenblik in het R.A.I.-gebouw te Amsterdam wordt gehouden, brengen wij hier enkele foto's, welke een goeden indruk geven van het vele aantrekkelijke en interessante dat op deze — overigens zeer onvolledige — expositie is te zien. Ons oorspronkelijk plan, een meer uitgebreid artikel aan „Klank en Beeld” te wijden, hebben wij laten varen, nu het bestuur van deze tentoonstelling heeft gemeend, een weinig correcte houding tegenover ons blad te moeten aannemen. Daarom worden hier met enkele foto's volstaan.

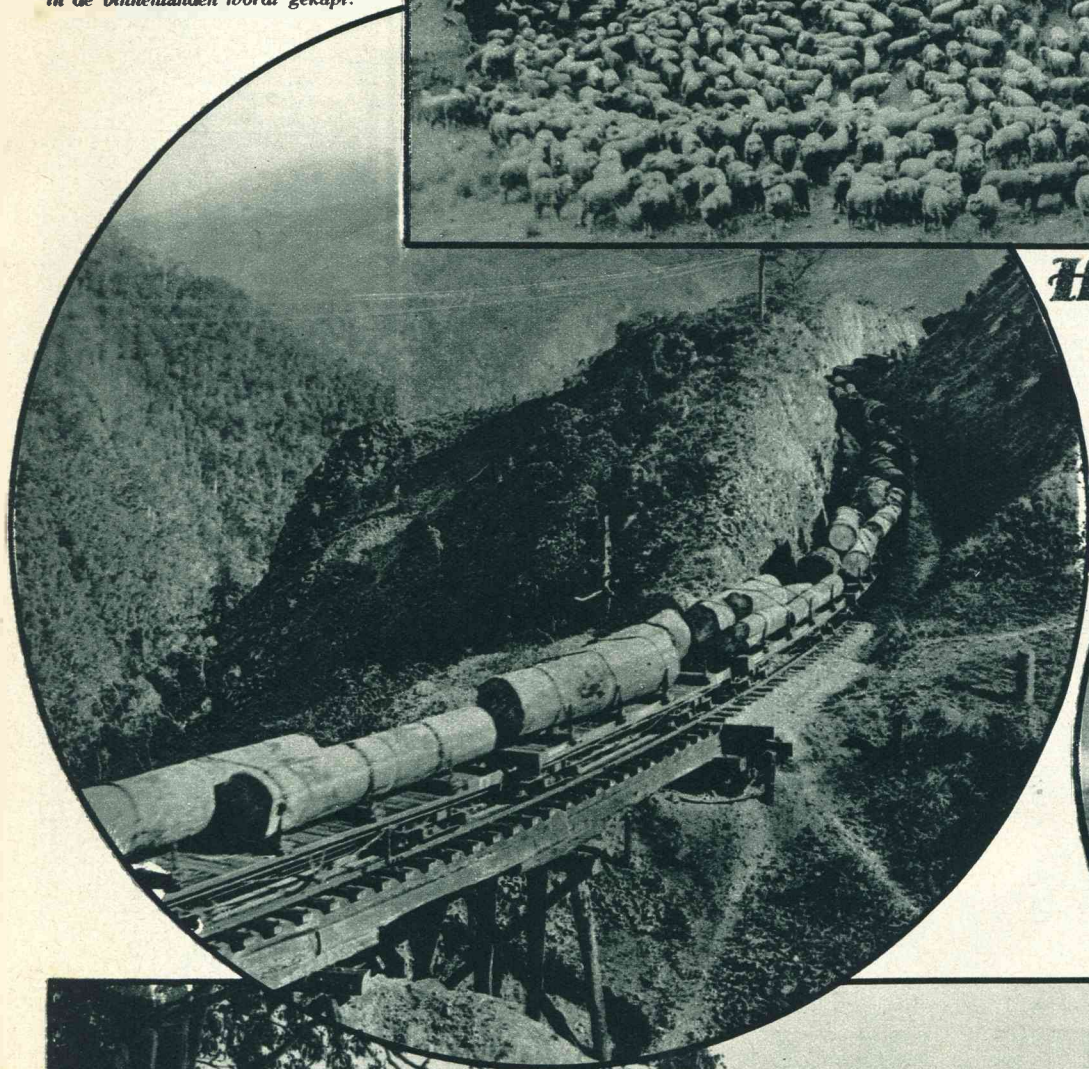
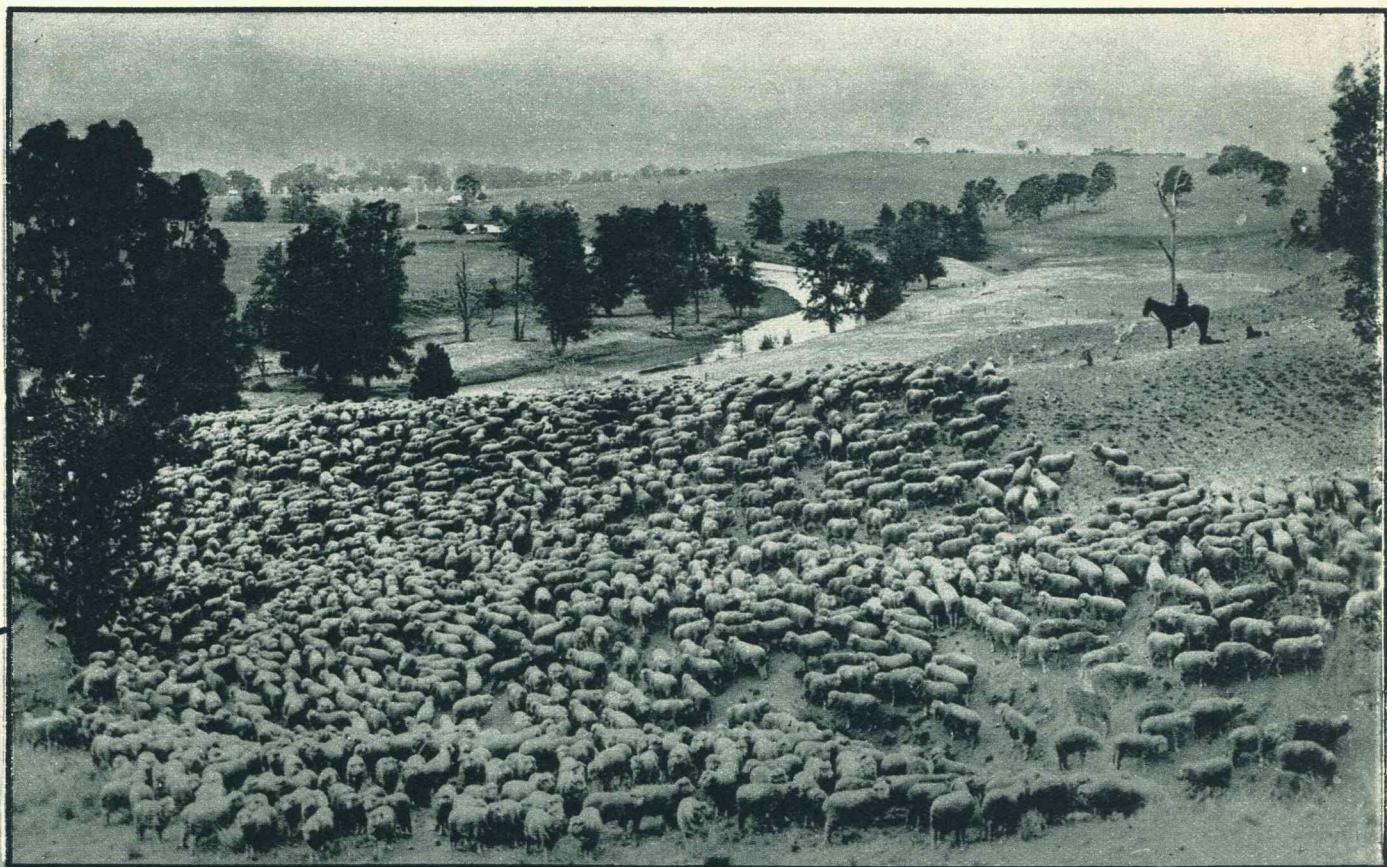
De eerste perspectief-projector-triplex.

Australië bleef onbekend, tot in het begin der zeventiende eeuw de Hollanders, die in den Indischen Archipel reeds vasten voet gekregen hadden, het op hun expedities ontdekten en verkenden. Abel Tasman, Willem Jansz., Jakob Edel, Frederik Houtman en Pieter Nuijts vestigden daarmede hun naam. Britten hebben echter de verdere verkenning en de kolonisatie

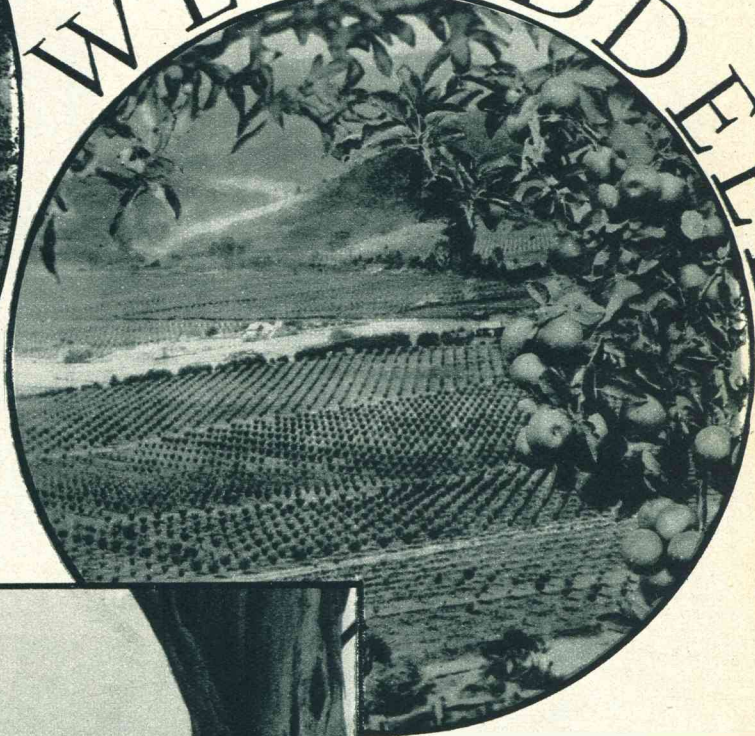
Om zijn uitgebreide schapenteelt is Australië bekend, en in het dikwijls nog vrijwel maagdelijke, schilderachtige landschap brengen de enorme kudden, die te paard bewaakt worden, een typische levendigheid teweeg.

Hoe door het woeste en haast ontoegankelijke gebergte van Queensland het hout van 't vochtige geboomte vervoerd wordt, dat in de binnenlanden wordt gekapt.

Het Vijfde

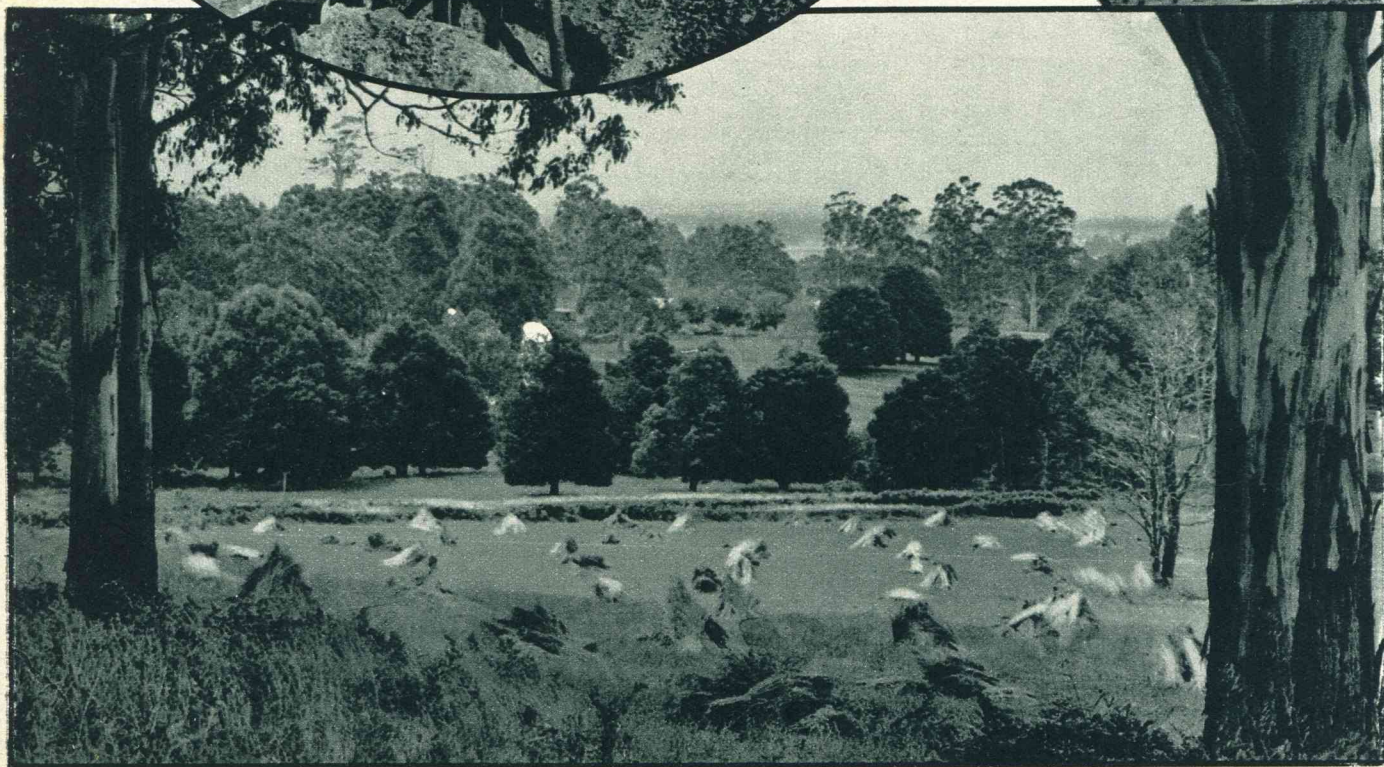
WERELDDEEL

Uitgestrekte boomgaarden kenmerken het landschap van Victoria, en onze foto toont welk een verrassend effect de in het dal regelmatig in rijen uitgeplante, lage appelboomen maken, uit het gebergte gezien.

Ook in de wereldproductie van graan zijn verschillende Australische landschappen een gewichtige rol gaan spelen: Gippland is een dier graanproduceerende provincies

ter hand genomen, gedeeltelijk ook met de bannelingen, die zij erheen voerden. Tegenover de ongeveer zestigduizend inboorlingen wordt Australië thans bewoond door ruim zes miljoen blanken, voornamelijk Britten, die de rijke, natuurlijke mogelijkheden van dit werelddeel op systematische wijze tot ontwikkeling hebben gebracht.

Mr. Paul Doumer, de vermoorde president.

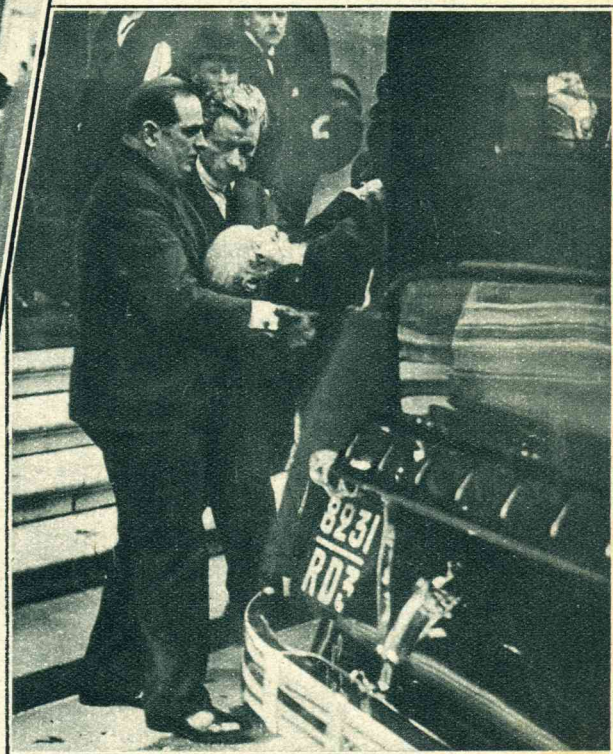
DE MOORD

op president Doumer

De president der Fransche Republiek, Paul Doumer, die nog zeer kort in functie was, is het slachtoffer geworden van een wreeden moordaanslag. Toen de president in het Rotschildhuis te Parijs een tentoonstelling bezichtigde van werken van Fransche schrijvers, werd er onverhoeds op hem geschoten en stervend zonk Frankrijks eerste burger ineen. De dader is een Rus, een zekere dokter Gorguloff, die waarschijnlijk niet toerekenbaar verklaard kan worden. Inmiddels hebben de Fransche kamer en Senaat den opvolger van Doumer reeds gekozen.

De plaats waar het afschuwelijke drama zich afspeelde. De president bladerde juist in een boek van den schrijver Farrère, die naast hem stond.

Doorzeef van kogels werd president Doumer naar een in allerijl ontboden ziekenauto gedragen en naar 't hospitaal vervoerd, waar hij des nachts overleed.

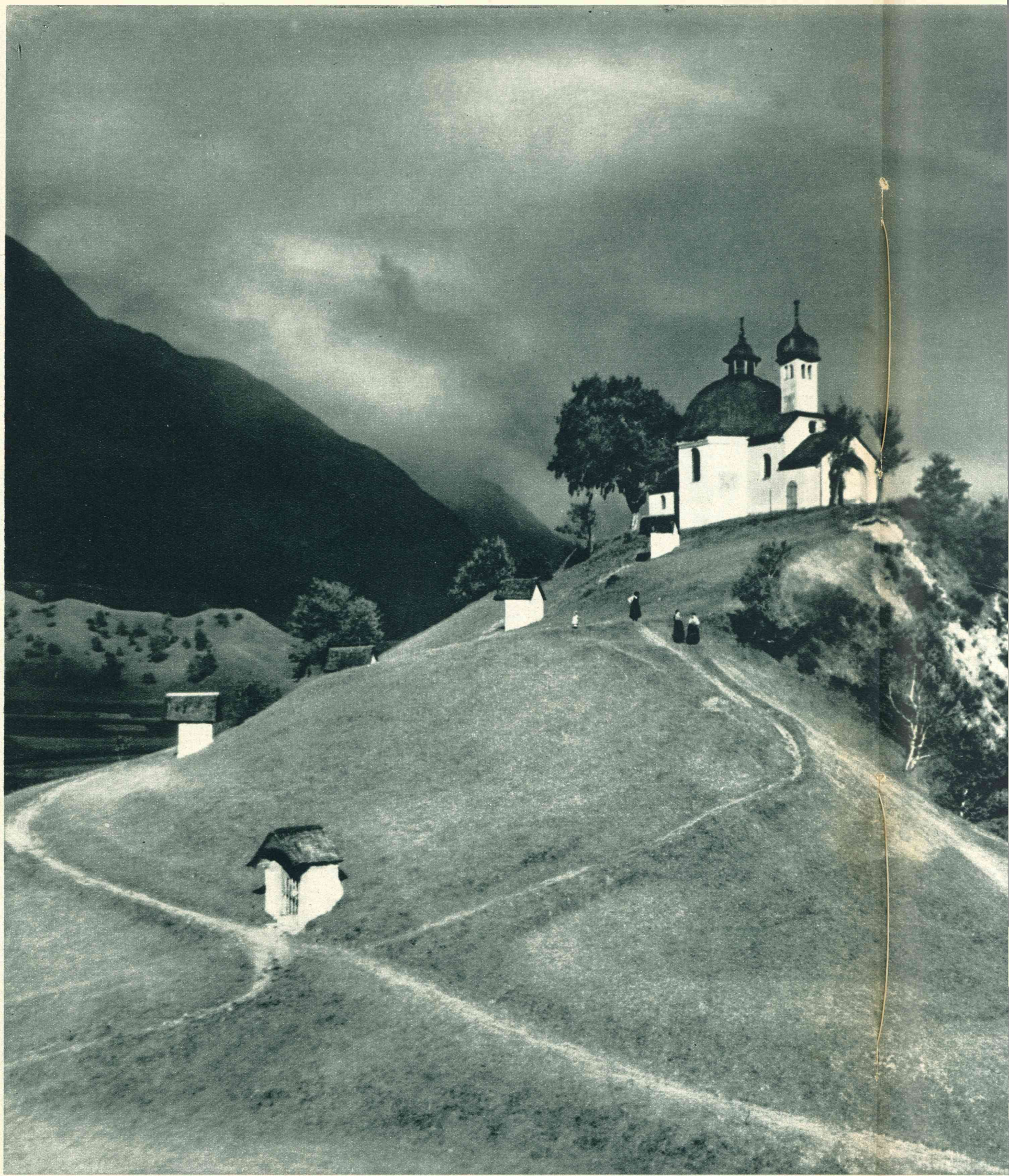

Claude Farrère, de schrijver, die door een voor den president bedoelden kogel in den arm werd gewond.

De dader, Dr. Paul Gorguloff, werd door een woedende menigte aangevalen en kon door de agenten met moeite naar den politiepost worden geleid.

Albert Lebrun, voorzitter van den Senaat, werd tot opvolger van Doumer gekozen.

DE REGENBO

REGENBOOG

VROUWENLEVEN

Tailleurs en ensembles voor den zomer.

Bij alle verscheidenheid der nieuwe modes is er een algemeen streven naar de eenheid van 'n geheel. Men kan 'n kanariegele mantel dragen bij 'n blauwe japon — een zeer gewilde kleuren-combinatie — maar dan moet er een das wezen, of een hoed, of liefst beide, waarin deze kleuren allebei voorkomen. Men kan 'n kort beige manteltje dragen op een blauwe japon — dan moeten manchetten, kraag en revers echter weer blauw wezen. Men kan ook met minder volstaan, met blauwe knopen en 'n blauwe ceintuur, bijvoorbeeld, maar in elk geval moet het bijeenbehooren van het geheel tot uitdrukking komen, en het spreekt wel vanzelf dat ook de hoed bij dit ensemble niet uit den toon mag vallen. Bij 'n bont gestreepte of genopte japon wordt een effen mantel gedragen, waarvan de kleur in de japonstof wordt teruggevonden.

Naast de tailleurs zijn er nu tal van elegante

zomer-ensembles. Bijvoorbeeld: bij 'n effen hoog opgeknipten rok een blouse met wijde lange ballonmouwen; daar over heen 'n bolero met half lange mouwen in effen stof, van voren schuin dicht geknoopt in opgaande lijn. De bolero valt even over den rug en vertoont van de helkleurige geïmpremerde blouse enkel het vest en de wijde ondermouwen.

Bij weer 'n ander ensemble is de bolero zóó kort, dat tusschen rok en bolero rondom een stuk van de genopte blouse te zien komt.

Dan is er nog de bolero zonder mouwen, die ook van voren een groot

Rode avondmantel met garneering van zijden vlechtwerk in de plaats van bont bij een witte japon.

Trois-pièces van zwart crêpe de chine met witte blouse.

stuk van de blouse te zien geeft. Heel nieuw is ook de lange mantel zonder mouwen bij een japon van afstekende kleur — een beige mantel, bijvoorbeeld, bij 'n rode japon. Zulk een mantel wordt in de taille met 'n paar knopen gesloten. De wijd omgeslagen revers vertoonen een stuk van de rode taille, terwijl in den rok een rode baan tusschen de beige voorpanden van den mantel uitkijkt. Rode knopen stempelen den mantel tot één geheel met de japon.

Jongedames-avondjapon van wit marquissette met borduursel van witte pareltjes.

In Parijs werden verder ensembles ontworpen van drie japonnen bij één langen mantel.

Bijvoorbeeld: een blauwe mantel, waarbij een zwarte japon met blauw bovenstuk, een japon van blauw en wit imprimé met witte garneering en een effen blauwe japon met witte garneering.

Zoo zijn er ensembles in verschillende kleuren, en wie dus modieus gekleed wil gaan, bepale zich bij het kiezen van haar garderobe tot een en dezelfde kleur of tot een of andere harmonieuze kleuren-combinatie.

Bont wordt tegenwoordig den geheelen zomer door, zij het ook in bescheiden mate, gedragen. Paulette lanceert nu in de plaats daarvan een vlechtwerk, zooals dat bij den avondmantel van onze foto. Deze elegante mantel van soepel rood satijn wordt gedragen over een witte avondjapon van peau d'ange. De gevlochten reepen zijden vervangen bij de pelerine 'n bontrand.

Wit is vooral voor jonge meisjes nog steeds een gewilde kleur. Van een heel bijzondere charme is dan ook het model van Maggy Rouff van onze tweede afbeelding. Dit avondtoilet van witte marquissette is geborduurd met kleine witte pareltjes. De ceintuur is samengesteld uit kleine bloemen en fluweelen lint.

Onze derde afbeelding, een model van Paul Polrèt, vertoont een trois pièces van zwart crêpe de chine. De bolero is gegarneerd met applicaties en borduursel. Een gedrapeerde ceintuur omsluit de witte blouse.

PAULA DEROSE.

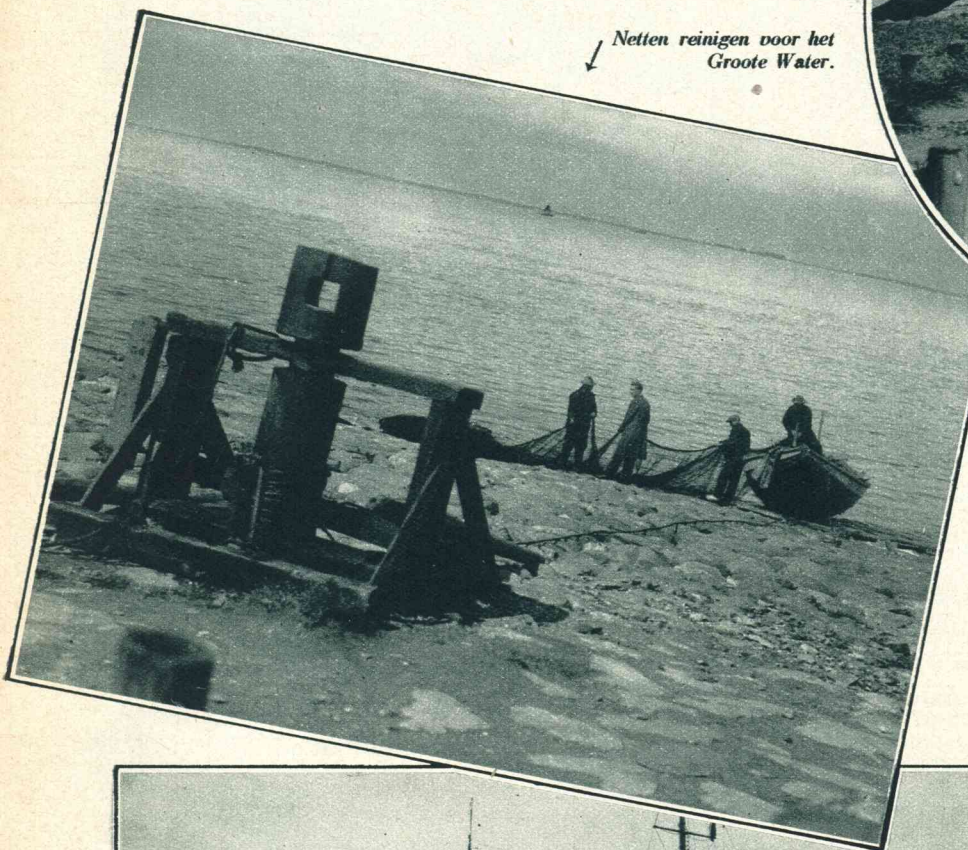
Langs den zeedijk te Den Helder

*Ieder scheepje wordt als een
goede bekende nagetuurd.*

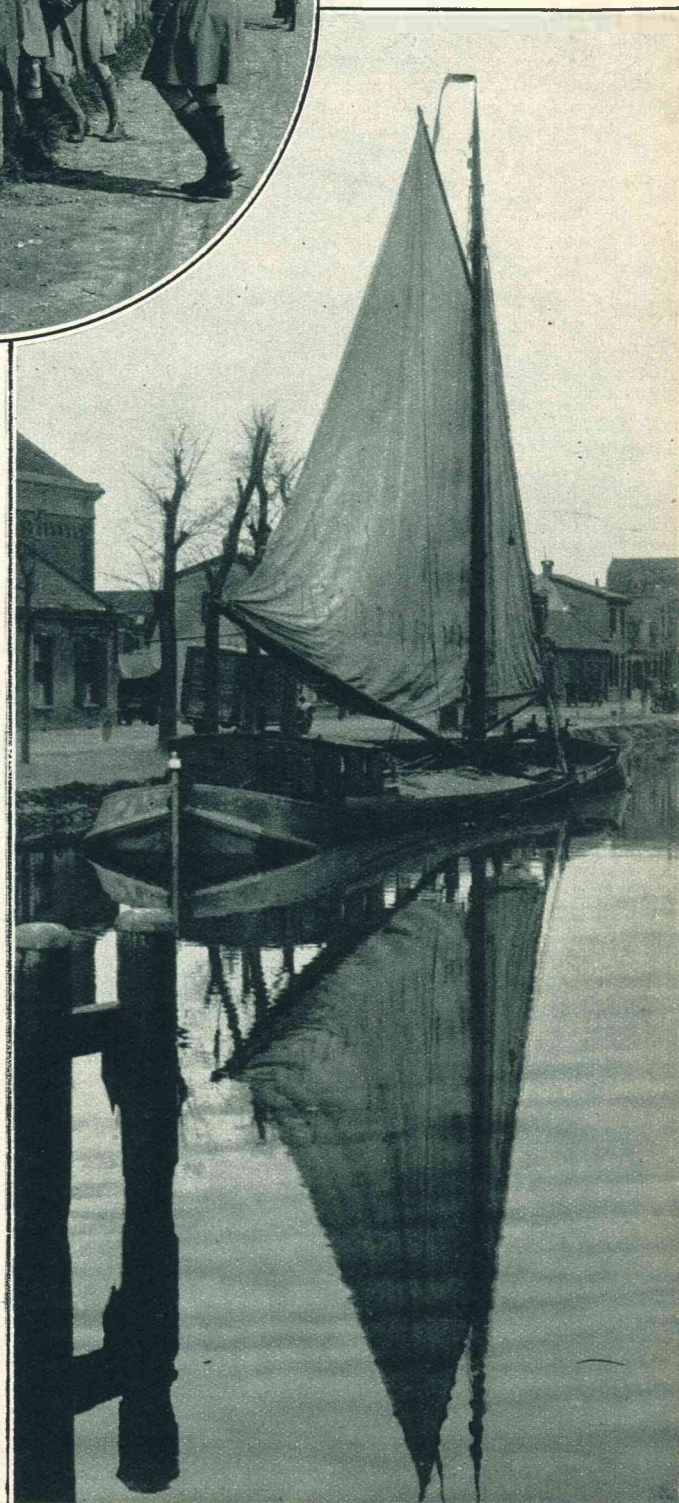
*Ten slotte nog een stil hoekje
aan de Westergracht.*

*Netten reinigen voor het
Groote Water.*

*De Heldersche school-
jongens zwerfen in
hun vrije uren graag
langs den zeeant.*

*De schepen van de
Nederlandsche Marine
varen te Den Helder
af en aan. Hier ziet
men H. M. „Gelder-
land” voor anker gaan.*

Het Nederlandsch Elftal dat Zondag in het Stadion met 0-2 door Ierland werd geklopt. Van l.n.r. B. Paauwe, Mol, Volkers, v. Nellen, Wels, Anderiesen, Lagendaal, v. Heel, Weber, v. Run, v. d. Meulen.

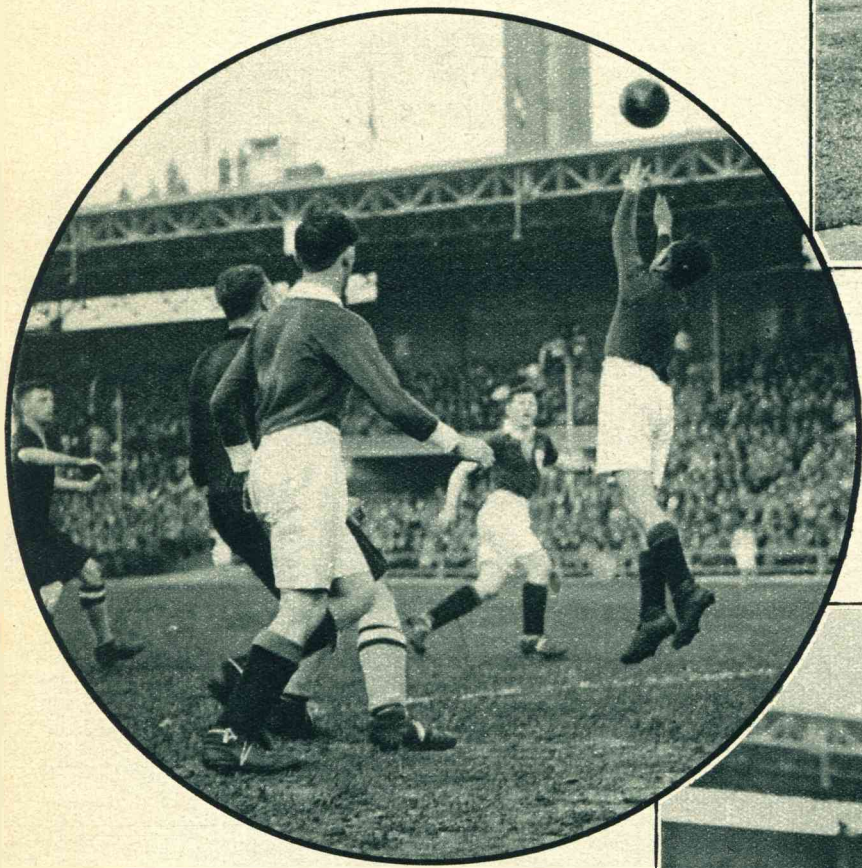
De thuisblijvers hebben het niet bij het rechte eind gehad. De Ieren kunnen voetballen, zeer goed voetballen zelfs. Zoo goed, dat een tamelijk wel op dreef zijnde Hollandsche ploeg eigenlijk geen moment kans heeft gehad om de gasten te verslaan.

Een vergelijking van het spel der Ieren met dat der 1ste klasse Engelsche ploegen moet in het voordeel van laatstgenoemde eindigen. Het positieospel der Ieren b.v. is niet zoo af als dat van hun Engelsche buurlui, doch er zijn toch wel punten van overeenkomst. Wat bijzonder onze aandacht heeft getrokken is het zeer snelle tempo, dat de heeren tot het einde wisten vol te houden. Daarin doen zij zeker niet onder voor hun leermeesters.

Tempo heeft in dezen wedstrijd den doorslag gegeven. De snelheid der Ieren was beduidend grooter dan die van onze spelers. Dit wreekte zich

SPORT VAN ZONDAG

De Ieren kunnen Voetballen

Een spelkiekje uit de match Holland-Ierland. De oranjemannen in den aanval. De Iersche verdediging heeft echter het gevaar reeds afgewend.

Van het Iersche voetbalspel was hier te lande maar weinig bekend. Over 't algemeen weten we, dat er in Engeland talrijke Ieren in profteams uitkomen. Verder, dat Holland in 1924 te Parijs tijdens het Olympische voetbaltornooi met 2-1 van een Iersche amateur-ploeg won. Hierbij blijft het echter. De wedstrijd van Holland tegen de vertegenwoordigende Iersche voetbalploeg, welke vrijwel geheel uit profs bestond, was een raadsel. Het publiek stond er wat vreemd tegenover en het gevolg hiervan was, dat de duurdere rangen van ons mooie stadion enkele open plekken vertoonden.

Het overrinnende Iersche team. Op de foto ontbreekt een speler.

Spelmoment uit de match Holland-Ierland. Van der Meulen onderbreekt een aanval der gasten.

Spelers, over wie men spreekt, in caricatuur. Van der Meulen verdedigde na een korte onderbreking wederom het Hollandsche doel.

allereerst op ons aanvalsspel. Wij hebben een binnentrio, dat bestaat uit één schutter, die absoluut langzaam is en twee handige binnenspelers, die echter niet buitengewoon snel zijn. Mogelijk had Adam met zijn overrompelenden start de gaatjes in de hechte Iersche verdediging kunnen boren, welke thans Mol en Volkers tevergeefs voor Lagendaal trachtten te maken. Ons kanon kon maar niet vrijkomen en het behoeft hem heusch niet als een fout aangerekend te worden, dat hij, zwaar gehinderd, eenige malen het doel op de verkeerde plaats

Het Haarlensche elftal won Zaterdag met 1-0 van de Weensche profclub Nicholson. Een aardig plaatje uit deze match voor het doel der Oostenrijkers.

zoekt. Schieten is bovendien ook aan geluk onderhevig en dit hadden we voor den goal der tegenstanders absoluut niet.

Volkers en Mol probeerden het wel eens alleen, doch deze lichte spelers kwamen snelheid te kort om den Ierschen verdedigers de hielen te laten zien. Minder juist vonden we het, dat van den aanvang af te veel op Lagendaal werd gespeeld. De tegenstanders konden zich hierop instellen en hebben dit ook afdoend gedaan.

Middenlinie en verdediging van ons team hebben

als midhalf vrij goed, doch kwam toch niet aan zijn vorm van den voorlaatsten wedstrijd. Toen men hem met Paauwe van plaats had laten verwisselen, bracht de Ajacied er begrijpelijk niet veel meer van terecht. De reden van die omzetting is ons niet bekend en ook niet erg duidelijk. Alleen bij wijze van proef vonden wij het experiment in een dergelijke ontmoeting wel wat gewaagd.

Van Heel trad niet zoo op den voorgrond, doch heeft niettemin een verdienstelijke partij gespeeld. Het schijnt verder

Amsterdam luidt het zeilseizoen in. Zaterdag opende de watersportvereniging „Het Nieuwe Diep" haar haven en organiseerde tevens wedstrijden. De vlag in top!

wel dat Weber nog steeds beter wordt. De P.S.V.-er Van Run heeft na een enigszins weifelend begin ook weer heel goed voldaan.

Het weder optreden van v. d. Meulen werd met belangstelling ge-

„Halfweg", de bekende voetbalclub, promoveert naar de 7e klasse van den K.N.V.B.

zeker niet minder gespeeld dan eenige weken terug tegen de Belgen. De oudste Paauwe ontbrak op het appèl, doch hij werd door zijn jongeren broer zoo subliem vervangen, dat hier moeilijk van een verzwakking sprake kon zijn. Anderiesen speelde

Ook te Haarlem gaat de zeilsport weer hoogtij vieren. Opening van het nieuwe clubgebouw der Haarlensche Zeil-Vereeniging aan de Mooie Hel.

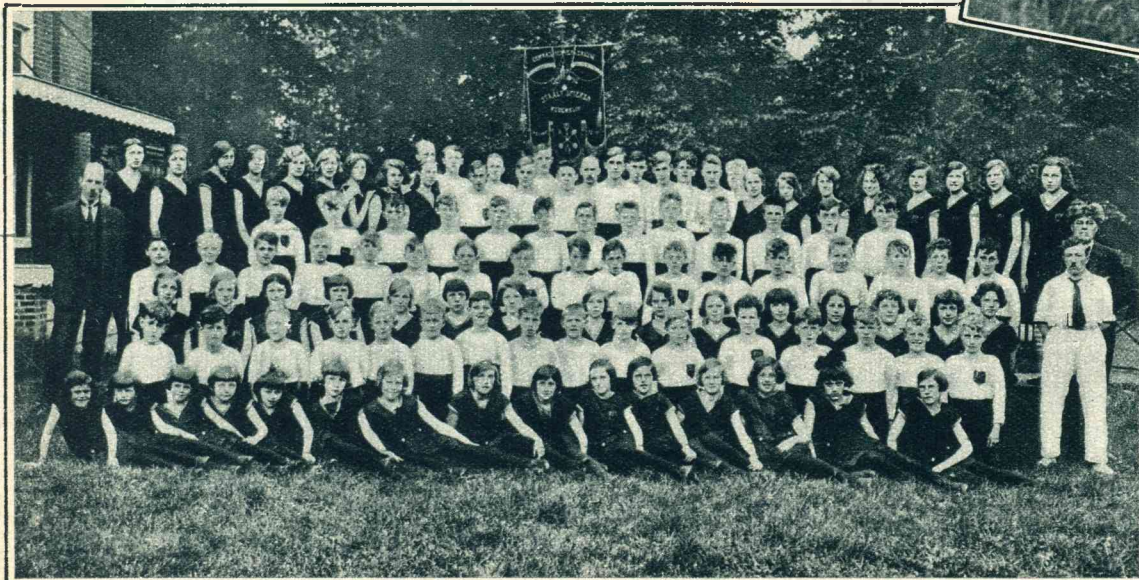
De Vondelpark-estafette van Zondag i.l. De winnende A.A.C.-ploeg.

volgd. Geheel de oude scheen de H.F.C.-er ons nog niet.

Het tweede doelpunt was naar onze meening niet geheel onhoudbaar, doch hierop dient onmiddellijk te volgen, dat Gejus in heel wat moeilijke situaties redding heeft gebracht.

Op 29 Mei a.s. wordt het seizoen besloten met een ontmoeting tegen de Tsjechen. Wij verwachten eenige kleine wijzigingen in onze ploeg. Voor alles zullen we echter de beschikking over Adam moeten hebben. Zondag is duidelijk gebleken, dat onze aanval 'n dergelijken gangmaker niet kan ontberen.

Deze week viert de bekende gymnastiekvereniging O. S. S. te Medemblik haar 12½ jarig bestaansfeest. Een fraaie kiek van het jubilerende gezelschap.

DE BOETE-POT

Door

JOHAN PEERDEMAN

Met eenige verbazing las de directeur van de Rutt Electric, monsieur Haque, het schrijven van het hoofdkantoor. Hij zou 'n tijdelijk overcomplete kracht van het hoofdkantoor 'n plaatsje moeten aanwijzen op zijn kantoor.

Brieven van het hoofdkantoor deden hem anders altijd schrikken en brachten hem min of meer uit z'n evenwicht. Maar dat deed deze brief niet. Integendeel. Het bericht verheugde hem. Die luitjes van het hoofdkantoor hadden gemeenlijk nogal 'n hoogen dunk over zichzelf. Die overcomplete kracht zou hij wel 'ns precies op z'n plaats zetten en hem toonen, welke discipline op 'n afdeling-kantoor onder zijn leiding heerschte.

Iemand op z'n plaats zetten deed monsieur Haque graag. Dat was 'n soort lievelingsbezigheid van hem. Z'n voornaamste werk bestond dan ook hierin, dat hij voortdurend z'n personeel controleerde en terechtwees. En dat deed hij op zalvenden toon en met 'n glimlachend gezicht; maar vooral met geldboeten in den vorm van kortingen op hun salaris. Daarom noemde men hem „de lachende boetepot”. Maar daar wist hijzelf natuurlijk niets van.

Het eerste werk van den nieuweling was eenvoudig belachelijk. Hij moest 'n lijst maken van alle voorradige soorten etiketten. Het was gewoonlijk 'n werkje van den jongsten bediende, die daarvoor 'n paar uur noodig had.

De tijdelijke kracht deed er twee volle dagen over. Toen meldde hij zich weer bij den directeur.

Juffrouw Yvonne Dechander, de secretaresse van den directeur, hield haar adem in van schrik, toen ze den glimlach zag op het rood dooraderd gezicht van monsieur Haque. De glimlach was erger dan ooit.

Ze had nog geen woord gewisseld met den nieuwkomer, ze wist zelfs z'n naam niet eens zeker, toch voelde ze 'n groeiende sympathie voor dien jongeman, die daar frank en vrij stond, nog onbewust van wat hem wachtte. Ze had medelijden met hem.

De directeur keek even vluchtig langs het lijstje, dan scheurde hij het papier zonder eenige aarzeling in vele snippers.

„Jongeman,” zei hij vriendelijk lachend, „het is hier gewoonte, dat er goed en net, maar bovenal vlug wordt gewerkt, misschien in tegenstelling met wat u gewend bent. U heeft hier twee dagen over gedaan. Ik geef u nu precies 'n half uur om 'n andere lijst te maken, anders...”

„Anders?” herhaalde de jongeman vragend.

Juffrouw Dechander beet van schrik in haar potlood. Ook de directeur schrok van zulk 'n brutaliteit en vergat 'n oogenblik te glimlachen. De jongeman echter stond met een aan naïveteit grenzenden eerbied in z'n houding te wachten en scheen niets te bemerken van z'n majesteitsschennis.

„U was, meen ik, nog niet uitgesproken, monsieur. Als ik me niet vergis, wilde u nog een of andere bedreiging zeggen?”

Het duurde even, voordat de directeur z'n stem weer in z'n macht had. Met den breedsten glimlach, dien juffrouw Dechander ooit van hem gezien had en die haar werkelijk deed huiveren, zei de directeur, dat hij nu wel gaan kon en eens, bedenken moest, wat voor houding hem eigenlijk wel paste als tijdelijken bediende tegenover 'n directeur. Ter verheldering van inzicht zou hij om te beginnen vijf francs van z'n salaris inhouden ten voordeele van den boetepot.

„Ik zal werkelijk eens over m'n houding nadenken, monsieur!” zei de jongeman raadselachtig.

Het gesprek ging, via juffrouw Dechander, z's

'n loopend vuurtje onder 't kantoorpersoneel. Enkelen haalden hun schouders op. Die geldboeten en de zoogenaamde buitendienst zouden ook dezen jongeman wel klein krijgen, evenals het hun had gedaan.

Maar daar waren er ook, die verheugd hunne hoofden opstaken en met waardeering naar den jongeman keken, die intusschen weer ijverig aan 't typen was met 'n heele collectie etiketten op z'n schrijftafel.

En het duurde dan ook niet lang, of monsieur Robert Possard, de nieuweling, had vele vrienden onder 't personeel, die hem de meest verbijsterende staaltjes vertelden over den directeur en van z'n willekeurig uitdeelen van die gehate geldboeten.

Robert Possard zei niet veel, maar luisterde met open mond.

Zoals ieder verwachtte, had Possard na 'n week al den gevreesden buitendienst en de zekerheid, dat ongeveer 'n kwart van z'n salaris zou worden ingehouden als straf.

De buitendienst was 'n soort van disciplinaire straf voor het kantoorpersoneel en iedereen, tot zelfs de chef, had er kennis mee gemaakt. Het werk bestond in het aantekenen van het aantal apparaten, die op een transportband de expeditieafdeling verlieten en moest geschieden heel aan de andere zijde van de fabriek in 'n tochtig, onverwarmd en vuil hokje. Het slachtoffer moest dan in 'n boekje streepjes zetten, voor ieder apparaat één. Zoo den ganschen dag aan een stuk door, zonder verpozing, zonder tijd voor koffiedrinken. Bovendien was 't tamelijk overbodig, want de eerste de beste werkmans van die afdeling kon het doen.

Zoo zat Possard op 'n ochtend met 'n ietwat verbouwereerd gezicht streepjes te zetten. Het moet gezegd worden, dat hij z'n uiterste best deed. Hij staarde zelfs zóó strak naar den langzaam voortglijdenden band, dat hij tenslotte het weeë gevoel kreeg, dat de band stil stond en hijzelf achteruit ging. Daarbij voelde hij zich door en door koud worden van den scherpen tocht.

„Hela, vriend!” wenkte hij eindelijk den voorman, „zet dien band even stop. Ik moet even m'n jas halen.”

De man glimlachte medelijdend.

„Als ik den band laat stilstaan, heb ik twee francs boete,” zei hij.

Possard keek verbaasd op en dat moment was hem noodlottig. Als duiven fladderden ineens z'n papieren, meegenomen door 'n tochtvlaag, door de ruimte. Toen hij ze eindelijk weer bijeen had, begreep hij, dat hij beter kon eindigen met streepjes zetten, daar hij op geen stukken na kon zeggen, hoeveel van die vervloekte apparaten nu eigenlijk voorbij waren.

Daarom besloot hij maar 'ns een wandeling door de fabriek te maken, terwijl hij tegelijkertijd overlegde, hoe hij 't beste weer in de buurt van juffrouw Dechander kon komen.

Hij had nog nooit zoo'n bekoorlijke jonge vrouw gezien als zij....

Monsieur Haque schoof z'n papieren op het bureau wat terzijde en keek aandachtig naar z'n secretaresse.

„Ik vraag me af,” zei hij zelvend, „hoe die nieuwlichter het maakt in den buitendienst. Ik veronderstel, dat die jongeman nog veel moet leeren, alvorens hij weet waar hij staan moet. Ik denk, dat ik hem maar eens ga opzoeken.”

Juffrouw Dechander schrok. Ze dacht toevallig ook juist aan dien nieuwlichter, zooals monsieur Haque hem bij voorkeur noemde. Ze dacht de

laatste paar dagen veel meer aan hem dan goed was voor haar werk.

Ze had enkele malen met hem gesproken en eens was ze 's avonds na kantoortijd met hem gaan theedrinken. Sinds dien was ze volkomen uit haar evenwicht. Ze had ook nog nooit zoo'n man ontmoet....

Ze staarde peinzend naar de deur, waardoor de directeur was vertrokken. Kon ze Possard maar waarschuwen, dat de „boetepot” hem wilde controleren....

Juffrouw Dechander kon kordaat zijn. Met 'n ruk stond ze op. Ze zou het doen. Als ze 'n anderen weg door de fabriek nam, was ze wellicht eerder in de expeditieafdeling dan de directeur, die, zooals ze wist, de gewoonte had hier en daar te blijven staan.

Ademloos kwam ze in de expeditie. Op 'n afstand zag ze al, dat niemand in het hokje zat. Waar zou ze hem nu zoo gauw kunnen vinden?

Ze vond hem eindelijk op de eerste verdieping in volle gemoedsrust zittend op 'n bankje, terwijl hij met open mond luisterde naar 'n verhaal van 'n voorman van die afdeling.

„Possard,” zei ze haastig, „de directeur komt je controleren. Vermoedelijk loopt hij al in de expeditie naar je te zoeken.”

Hij keek haar aan, of hij 'n boodschap uit den hemel vernam.

„Yvonne,” zei hij, „ik weet niet hoe ik je danken zal. Intusschen hoop ik, dat hij daar niet zo lang zal zoeken, want dan loopt hij, evenals ik, een verkoudheid op.”

„Maar ga dan toch naar je werk,” zei ze ongeduldig. „Als hij, de boetepot, je daar niet vindt, dan zit er weer minstens tien francs boete voor je op.”

Een glimlach van ongeveinsde bewondering gleed over z'n knap-mannelijk gelaat.

„Ik vrees,” zei hij, „dat zooiets toch wel het geval zal zijn, want hij staat al 'n tijdje vlak achter je.”

Met 'n lichten kreet van schrik draaide zij zich om en keek in het glimlachende gezicht van den directeur.

De directeur liep heel kalm voorop in de richting van z'n privé-kantoor, de handen op den rug, links en rechts kijkende om ongerechtigheden te ontdekken. Een prop papier op den vloer tusschen de machines had ineens z'n aandacht en bijna vriendelijk wenkte hij den schuw-kijkenden werkmans.

„Goede vriend,” zei hij met zoeten glimlach, „hoe heet je?”

„Gourmet, monsieur,” zei schuchter de man.

„Dan, Gourmet, vind ik, dat je afdeling op 'n zwijnenstal gelijkt. Ik ben benieuwd of je zult leeren je afdeling rein te houden, als je gedurende zes weken een franc minder zult vinden bij je loon.”

„Maar monsieur....” zei de man onthutst.

Maar de directeur liep alweer door, speurende naar andere ongerechtigheden.

Possard en de secretaresse liepen eerbiedig achter hem aan. Yvonne kon niet laten den onfortuinlijken streepjes-zetter van opzij te bezien. Hij verkeerde blijkbaar in 'n blanke gemoedsrust, want hij floot zachtjes 'n bekende opera-deun. Ze voelde zich ineens ook rustiger worden en besloot de moeilijkheden, die zich straks op het privé-kantoor zouden voordoen, flink onder de oogen te zien.

Possard hield even z'n stap in en greep haar zachtjes bij den arm.

„Ik veronderstel,” zei hij bijna fluisterend, „dat we allebei ons congé zullen krijgen, en ik voel me

zeer bezwaard, dat ik daartoe de aanleiding ben."

Ze keek hem ondeugend aan.

"Ik vrees," zei ze, "dat je mij in dat geval trouwen moet. Dat zou 'n goede straf voor je zijn."

"Dat zou de éénigste goede oplossing zijn," zei hij vurig. En tot haar ontsteltenis hoorde ze, dat hij nu volkomen in ernst sprak.

Blozend stapte ze achter den directeur het privé-kantoor binnen en probeerde zich zoo gauw mogelijk te verschuilen achter de papieren op haar schrijftafel, doch de directeur riep haar met 'n vriendelijke intonatie in z'n stem vóór z'n bureau.

"Juffrouw Dechander," zei hij en 'n breede lach trok over z'n rood gezicht, "ik heb geconstateerd, dat u m'n bedoelingen saboteert. U kunt bij den kassier u toekomend maar niet verdiend salaris in ontvangst nemen en als ik u was zou ik maar niet op 'n getuigenschrift aandringen. En," zoo wendde hij zich met 'n zonnigen glimlach naar Possard, "hetzelfde geldt voor u, met dat verschil, dat vandaag nog 'n rapport over u naar het hoofdkantoor gaat met het verzoek, dat ze in 't vervolg het onkruid, dat zij uit hun tuintje wieden, niet bij mij over de schutting gooien."

Monsieur Haque glimlachte als 'n engel. Men kon hem aanzien, dat hij genoot.

Possard richtte zich wat op.

"Indien u van plan bent 'n rapport over mij naar het hoofdkantoor te zenden, zou ik u willen verzoeken, tegelijkertijd mijn rapport over u te willen insluiten. Dat bespaart de maatschappij een postzegel. In m'n hart ben ik namelijk erg zuinig."

Juffrouw Dechander vergat haar eigen schrik om zooveel brutaliteit. De directeur schelde heftig. De chef stoof met 'n verschrikt gezicht binnen. "Zorg," zei de directeur nadrukkelijk, "zorg, dat deze menschen onmiddellijk het kantoor verlaten en dat ze niets meer onder de oogen krijgen, versta

je? Sta daar niet zoo lummelachtig te kijken, man!"

"Maar bent u dan heelemaal niet nieuwsgierig, wat ik alzoo in m'n rapport zal schrijven?" vroeg Possard met 'n verbaasd gezicht. "Veronderstel eens, dat ik iets vertel van die vele en hoge boeten, die u het personeel placht op te leggen. En waarom u dat bij voorkeur doet... Ik kan u verzekeren, dat ze op het hoofdkantoor nog nooit van 'n boetepot hebben gehoord. Hoe belegt u dat geld eigenlijk? Hoe komt het, dat 'n afdelings-directeur twee auto's er op na kan houden? Kom Yvonne!" vervolgde Possard, "ik zie het al: nieuwsgierigheid behoort niet tot de ondeugden van monsieur Haque."

De roode wangen van monsieur Haque verbleekten tot de kleur van 'n verweerden baksteen. Hij zat naar adem te snakken. Toen hij eindelijk over den eersten schrik heen was, bulderde hij z'n chef toe, dat die kerel terug moest komen. Onmiddellijk... Wat wilde die halfgare kantoorclerk van hem?

Maar Possard hield op dat moment hoffelijk het deurtje open van z'n mooien, Italiaanschen auto en Yvonne stapte in, zich afvragend, of ze waakte of droomde....

De auto stond ineens stil voor 'n luxueus hotel en in stille verbazing zag Yvonne zich even later zitten aan een tafeltje, terwijl 'n ober eerbiedig voor haar boog.

"Zoo, m'n lieve Yvonne," zei Possard zacht glimlachend, "nu kunnen we eens rustig bespreken wat ons verder te doen staat."

Ze sloeg haar oogen verward neer voor dien innigen blik in z'n oogen.

"Zeg eens," begon ze aarzeland, "ik begrijp het niet. Vind je het heusch niet erg, ontslagen te zijn? Ik begrijp nog zoo weinig van je. Hoe kom je aan dien duren auto en zoo?"

Hij lachte zachtjes.

"Wacht eens," zei hij, "ik zal je mijn volledigen naam noemen. Je hebt toch wel eens gehoord van Robert Possard de Necromande?"

Ze keek hem nadenkend aan. "Ja, dien naam heb ik wel eens meer gehoord. Een der directeurs van het hoofdkantoor moet zoo heeten. Ik veronderstel, dat je 'n afgedwaald familielid van hem bent."

"Neen.... ik ben het zelf..."

"Goede hemel.... en hoe komt het dan....?"

"Luister. We hadden zekere vermoedens, dat er iets bij jullie niet in den haak was. Dien Haque vertrouwden we niet, begrijp je. Hij heeft twee auto's en zoo meer. Toch waren z'n boeken en kas keurig in orde. 'n Accountant kon ook niets vinden. Daarom besloot ik zelf erop uit te gaan. Ik had het voordeel, dat Haque mij niet kende en kortte m'n naam wat in. Ik dicteerde zelf het schrijven, dat hij mij tijdelijk moest onderbrengen bij het kantoorpersoneel. Goede genade, wat 'n kerel is dat: die Haque....! Hij heeft duizenden francs boetegelden ten eigen bate opgestreken en nog meer van die dingen. En wat zal jij wat van hem te verduren gehad hebben!"

Yvonne leunde achterover in haar stoel. 'n Lichte blos van opwinding kleurde haar wangen en dat stond haar buitengewoon.

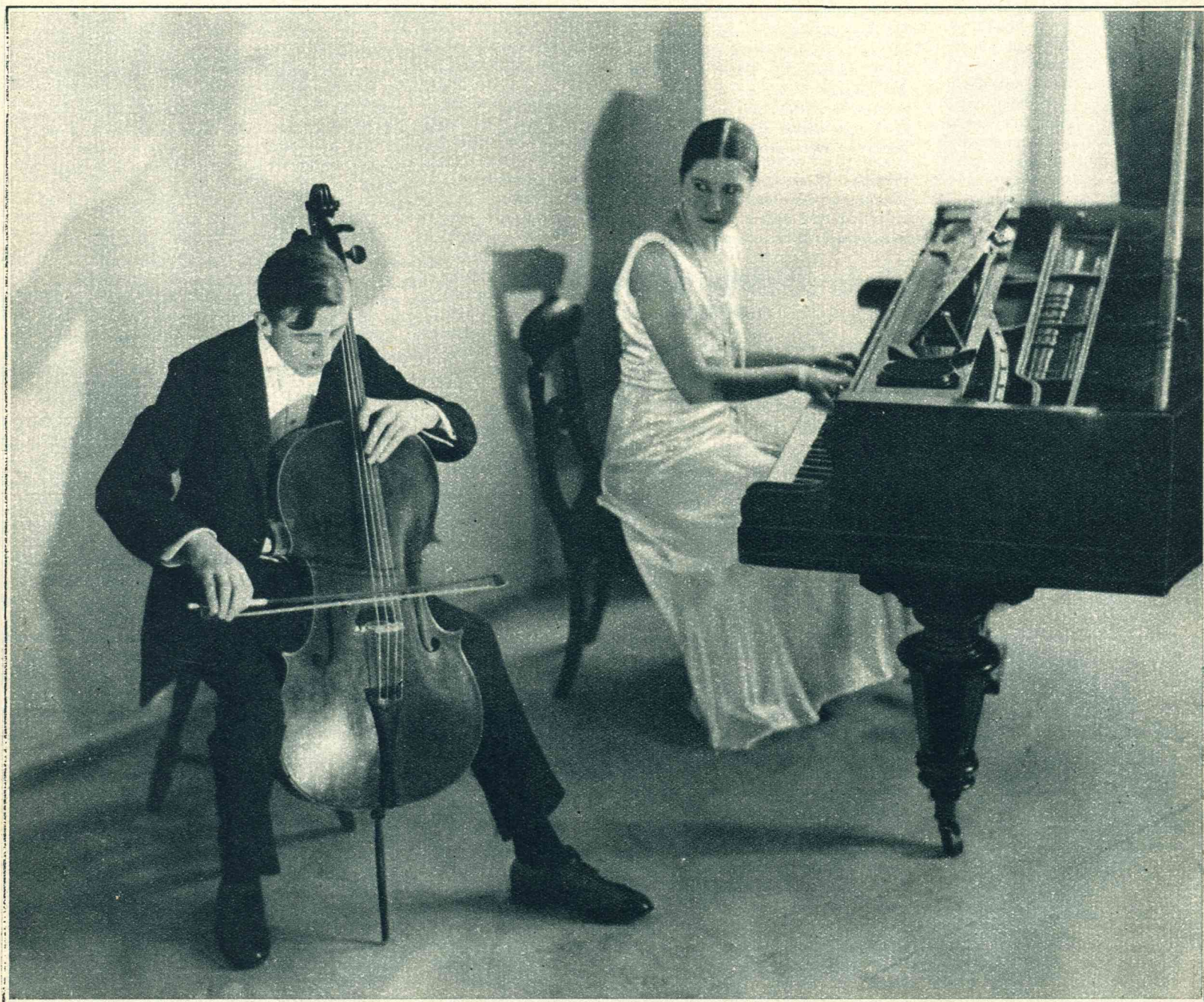
"....Robert Possard de Necromande...." mompelde ze verbijsterd, "de hoofd-directeur van de Rutt Electric. Goede hemel, dan durf ik je niet meer te tutoyeeren...."

Hij lachte zachtjes en z'n welgevormde hand sloot zich om Yvonne's handje.

"Maar lieve," zei hij en ze hoorde 'n diepen wonderlijken klank in z'n stem, "maar lieve, dat is onder verloofden toch gewoonte...."

Yvonne haalde diep adem.

"In dat geval...." zei ze haast onhoorbaar en perste haar hand op haar fel kloppend hartje....

SERENADE.

PRIJSVRAAG

Hoe zoudt U die rollen verdeelen?

Wederom, hooggeachte lezeressen en lezers, komen wij een beroep doen op Uw scherpzinnigheid door U bovenstaande vraag ter beantwoording voor te leggen! Ge ziet hier op deze bladzijde een aantal filmartisten afgebeeld die door onze filmredacteur als 't meest geschikt werden bevonden om in een film waarvan hij zelf, geniaal man als hij is, het scenario heeft samengesteld, op te treden. In den tekst van dit scenario, dien U hier tevens vindt afgedrukt, zijn de voornaamste optredende personen op bijzondere wijze aangeduid. Wij laten nu aan U over om deze rollen te verdeelen. Ge hebt daarvoor niets anders te doen dan op een briefkaart achter de vermelde personen de letter te plaatsen van den artist die volgens U het meest voor het uitbeelden van die persoon in aanmerking komt. Het spreekt vanzelf dat het hoogst aantal stemmen op ieder der onderscheidene personen uitgebracht hier de beslissing geeft.

Wanneer Uw opgave overeenkomt met den aldus ontstanen verkiezingsuitslag komt U in aanmerking voor een der vijftig uitgeloopte prijzen bestaande uit waardevolle luxe-voorwerpen, als:

Agfa Billette Camera 6 x 9 (HOOFDPRIJS)

en verder heeren-zakhorloges, luxe-bureau- en wekker-klokjes, zilveren vulpotlooden, zilveren beursjes, dito hangers, sigaren- en sigarettenkokers, handgeweven tafelkleedjes, buffet- en -schoorsteenloopers, koperen sierkannen enz. enz.

Zij die een voorkeur hebben voor een bepaalden prijs kunnen dit bij hun oplossing te kennen geven; behoort men dan tot de gelukkige prijswinnaars, dan wordt zooveel mogelijk met den uitgebrachten wensch rekening gehouden.

Denk er aan: oplossingen worden vóór Dinsdag 24 Mei bij ons kantoor binnen verwacht.

De Raadselachtige Geliefde

LISELOTTE hilde bittere tranen. Heur **PATROON**, een rijkgeworden kurkenfabrikant, had haar dien morgen juist de betrekking opgezegd. Ouders had zij niet meer, slechts een **PLEEGIANTE** was de eenige, die zich bijzonder heur lot aantrok. Doch kon zij op dezen leeftijd het goede oude mensch nog wel lastig vallen met heur zorgen? Ach, was haar **GE-LIEFDE** maar bij haar! Jaren geleden was hij weggegaan naar verre landen en nooit had zij nog iets van hem vernomen. Toch was zij hem trouw gebleven want zij voelde, dat hij terug zou komen en dat omstandigheden hem slechts verhinderden iets van zich te laten hooren. Er werd gebeld! Dat was natuurlijk die vervelende **JOHAN BALSUM**, die haar reeds lang achterna liep en dien zij niet kon uitstaan. Hij was de zoon van hun Huisheer en kwam natuurlijk weer om de huur. Als zij hem de bons gaf, kon zij er zeker van zijn, dat zij op straat zou worden gezet, indien zij geen huur meer zou kunnen betalen.

Toen zij opendeed, bleek het gelukkig haar wereldsche vriendin **LIA** te zijn, die haar mededeelde, dat Liselotte's pleegtante zoo juist was overreden en gedood. Dit was voor het arme meisje te erg en met 'n zachten kreet zonk zij gelijkvloers. **EEN DOKTER** achtte opname in het ziekenhuis gewenscht, daar heur zenuwen te zwaar geschokt waren. Eerst na maanden kon zij dit verlaten, daar niets of niemand in staat was geweest haar op te beuren. Niets bezat zij meer! Alles was verkocht om de ziekenhuiskosten te kunnen betalen. In gedachten verdiept liep zij verder, tot zij eensklaps een stem hoorde, die het bloed in heur aderen deed stollen. Zij keek op... herkende haar geliefde... en met een kreet vloegen zij in elkaars armen.

Toen het **KAMERMEISJE** van het groote hotel aan het Italiaansche meer, waar het tweetal zijn wittebroodsweken doorbracht, even later beneden kwam, fluisterde zij den corpulenten galanten **HOTELHOUDER** iets in het oor. Deze lachte, verwijderde zich eenige oogenblikken en klopte even later aan de kamer van het jonge paar, terwijl z'n **DOCHTERTJE** 'n grooten bouquet bloemen aanbod.

En nu pas hoorde de jonge bruid voor het eerst, dat haar lieve echtgenoot niemand anders was dan de compagnon van den beroemden **MODEKONINC COUTURIER**.

de GOUDEN VONDELLING

door Sinclair Murray

Ik geloof, dat ik een beetje heb zitten suffen," antwoordde Eva. En het viel Jenny plotseling op, dat haar stem niet meer den vroolijken, onbezorgden klank had van vroeger.

"Is er iets gebeurd, Eva?" vroeg ze op deelnemenden toon.

"Neen, niets bijzonders. Maar ik zou je iets willen vragen, Jenny. Het betreft Dolf." Ze zweeg een oogenblik en hernam aarzelend: "Je moet me goed begrijpen, Jenny.... ik heb ingezien, dat ik jouw plaats heb ingenomen."

Jenny deed een schrede achteruit.

"Ik zou die geschiedenis liever laten rusten, Eva," zei ze.

Doch de pleegdochter van den ouden Stevens werd met de minuut zenuwachtiger.

"Slechts één minuut, Eva," smeekte ze. "Dan zal ik er nooit meer over spreken. Je hebt mij zoo edelmoedig behandeld, dat ik voel, je een verklaring schuldig te zijn. Ik weet niet, of je Dolf nog lief hebt. Indien dit niet het geval is, dan heeft hetgeen ik je te zeggen heb, weinig beteekenis voor je. Doch indien je inderdaad nog van hem houdt, dan.... ja, dan verandert het de zaak geheel en al."

XVIII. VRIENDEN IN DEN NOOD

Jenny keek haar scherp aan en zag iets, dat ze nog nooit te voren had waargenomen: de oogen van het gewoonlijk zoo dappere meisje waren thans vochtig van tranen.

"Eva," vroeg ze, "wat is er gebeurd?"

"Niets bijzonders," antwoordde het meisje.

"Maar ik heb ingezien, dat ik onmogelijk met Dolf kan trouwen."

"Eva!"

"t Is zooals ik zeg, Jenny. Dolf en ik zijn beiden te voorbarig geweest. Hij ontmoette mij op een oogenblik, dat ik mij vreeselijk ongelukkig en verlaten gevoelde. Dolf was zoo vriendelijk voor mij, dat ik dacht, hem lief te hebben. Maar nu ben ik tot de overtuiging gekomen, dat ik mij vergist heb. Dat is alles."

Plotseling sloeg ze de handen voor het gelaat en begon te huilen. Jenny trachtte haar te troosten en sloeg juist in zusterlijke toegenegenheid haar arm om de schouders van Eva, toen het dienstmeisje kwam zeggen, dat mijnheer Lynch in den salon was en juffrouw Stevens wenschte te spreken.

"Het Jochie", zooals Fred Lynch door zijn vrienden werd genoemd, was zes-en-twintig jaar, breedgeschouderd en de goedmoedigste jongen van de Engelsche hoofdstad.

Gewoonlijk waren zijn bewegingen langzaam en afgemeten, doch op het oogenblik dat hij den boksering betrad, werd hij zoo lenig en vlug als een jonge kat. Eva vond hem bijzonder sympathiek, hetgeen misschien verklaard kan worden door het feit, dat hij nooit flauwe grappen maakte of onnoodige woorden verspilde.

"Zullen we naar een dancing gaan?" stelde hij voor, toen Eva in den salon kwam. "Ik heb je een en ander te vertellen, maar vrees, dat het hier niet de geschikte plaats is."

Ze keek hem een oogenblik verbaasd aan, maar toen ze zijn ernstig gelaat zag, stemde ze onmiddellijk toe.

Zwijgend reden ze naar de dancing. Het was er echter zoo vol, dat ze besloten, een tijdje te wachten tot er meer plaats kwam op het dansparket.

"Eva," zei Fred Lynch eensklaps, "je bent toch verloofd, nietwaar?"

"Neen," gaf ze prompt ten antwoord, "ik ben zoo vrij als een vogeltje in de lucht."

"Maar dan ga je je toch in ieder geval spoedig met Dolf verloven!"

"Evenmin!"

De manier, waarop ze het zei, verbaasde hem nog meer dan het woord zelf. Wat was ze toch vreemd. Hij keek haar verwonderd aan en in haar blikken las hij iets, dat slechts jonge menschen kunnen begrijpen.

Het was geen liefde, doch een soort van vrouwelijkheid, die onmogelijk met woorden kan uitgedrukt worden.

Plotseling voelde hij, dat ze hem iets in de hand duwde.

"Lees dit, Lynch," zei ze.

Hij knikte en begon te lezen. Inmiddels keek het meisje rond en stelde onwillekeurig een vergelijking op tusschen de plaats, waar ze zich nu bevond en die, welke nog tot voor enkele weken haar woonplaats was geweest.

Stevens' Hoop! Ja, dat was de werkelijkheid. Hetgeen ze hier zag: zoowel de chique gekleede dames als de weelderig ingerichte danszaal, was slechts een wereld-in-schijn, die achter een dun vliesje van klatergoud een afgrijselijke en kille leegte verborg.

Lynch zat roerloos op zijn stoel, maar toen hij den brief gelezen had en haar weer aankeek, scheen hij een geheel ander mensch te zijn geworden.

"Zoo," zei ze en ze gaf zich moeite, zoo onverschillig mogelijk te spreken, "nu zul je misschien begrijpen, waarom ik niet verloofd ben en waarom er zelfs geen sprake van kan zijn."

Fred Lynch liet een eigenaardig gebrom hooren, een gebrom, dat zijn vrienden van de bokscub als een kwaad voortteeken zouden hebben beschouwd, indien ze het gehoord hadden. Op zijn gewoonlijk zoo vriendelijk gelaat lag thans een harde uitdrukking en zijn geweldige linkerhand was tot een vuist gebald. Eindelijk schudde hij het hoofd.

"Er zijn twee dingen, waarmede we rekening dienen te houden," zei hij. "In de allereerste plaats is dit een gemeene leugen." Hij tikte op den brief. "En nu het tweede: Eva, houd je van dien man?"

"Er was eens een tijd, dat ik dacht, van hem te houden," antwoordde het meisje. "Maar nu haat ik hem."

"Weet hij dat?"

"Neen, hij is te dom om zooiets te begrijpen."

"Wanneer heb je dezen brief ontvangen?"

"Vanmiddag."

"Heb je hem iemand laten zien?"

"Nog niet. Ik was juist van plan, Jenny iets te vertellen, toen jij binnenkwam."

"Dank den hemel, dat je het niet gedaan hebt, Eva," liet hij er na een kort zwijgen op volgen. "Waarom liet je mij den brief zien? Je moet namelijk weten, dat ik me buitengewoon geveild voel met het vertrouwen, dat je in mij stelt."

"Ik.... ik weet het niet," antwoordde ze hoofdschuddend. "Eerst wilde ik den brief aan Dolf laten zien, maar later kwam ik van die gedachte terug. Daarna wilde ik er met mijnheer Martin over spreken, doch bij nader inzien leek deze mij evenmin de geschikte man om een dergelijk onderwerp te behandelen. Ik wilde het echter niet onder mij houden en toen jij kwam, maakte ik aan allen twijfel een einde en liet je den brief lezen."

"Heel verstandig, Eva," antwoordde hij. De uitdrukking van zijn gelaat voorspelde weinig goeds. "De kerel, die dezen brief schreef, zal een bijzonder onaangenaam kwartiertje beleven, als het toeval hem op mijn weg plaatst. Ik dank je voor het vertrouwen. Maar nu moet je me iets beloven."

"Ik ben 'n beetje huiverig voor beloften, Lynch."

"Maar in dit geval is het toch wel noodig. Trouwens, ik verlang niet zoo bar veel. Je mag met niemand over den brief spreken. In dit schrijven heeft de schurk zoo handig waarheid en leugen door elkaar gewreven, dat het gevaarlijk kan worden, indien je het aan oningewijden laat zien. Heeft de oude Stevens je verteld, wat indertijd op den weg naar Caribou is voorgevallen?"

"Ja, maar...."

"Laat dat „maar“ gerust achterwege, Eva. Ik kan je de verzekering geven, dat je Engelsche van geboorte bent. Neen, je behoeft me niets te vragen. Het eenige dat ik van je verlang is een onbegrensd vertrouwen. Kan ik daarop rekenen, Eva?"

Ze knikte.

"Prachtig. Nu een andere vraag: No. 6 bezit je soms een portret, dat den laatsten tijd gemaakt is?"

"Veertien dagen voor mijn vertrek heb ik drie foto's laten maken en er een aan vader Stevens gegeven."

"Precies wat ik noodig heb. Stuur mij die twee, die nog in je bezit zijn."

"Ja, maar...."

"En vertel geen sterveling, wat wij vanavond besproken hebben. Evenmin aan Dolf. Je moet namelijk weten, dat ik een meisje nooit haar portret vraag, en nog veel minder, als zij het meisje van een mijner vrienden is."

"Ik zal je de foto's sturen," zei ze glimlachend en ze bedacht, dat het de eerste keer was, dat een man haar portret wilde hebben.

"En dezen brief zal ik maar in mijn portefeuille steken," liet hij er op volgen. "Het is een gevaarlijk stuk, maar het is bij mij volkomen veilig."

"Uitstekend," zei ze. "Geen andere bevelen?"

"Voorloopig niet. Of eigenlijk wel: vergeet alles wat met deze zaak in verband staat en laat alles aan mij over."

"Anders niet?"

"Neen."

"Ik dacht, dat je me iets wilde vertellen, dat je persoonlijk aanging? Iets van het meisje, waaraan jij je liefde wilde verklaren of iets dergelijks?"

"Laat die zaak maar rusten, Eva. Als ik bij dat meisje ben, dan durf ik haar nauwelijks in de oogen zien."

"Vertel het haar dan met gesloten oogen."

"Ik kan niet spreken met gesloten oogen; tot zooiets was ik trouwens nooit in staat. Maar zou het niet mogelijk zijn, de zaak zoodanig te schikken, dat ze mij langs indirecten weg begrijpt?"

"Ik heb niet veel ervaring op dat gebied," zei ze glimlachend.

"Toch kun jij me helpen!"

"Ik?"

"Precies."

"Op welke manier?"

Hij dacht een oogenblik na.

"Door zoo snel als de wet het toelaat met Dolf te trouwen," sprak hij eindelijk.

"Wat zeg je?"

"Ik geloof, dat ik duidelijk genoeg was: je moet zoo snel mogelijk met Dolf trouwen."

"Maar aan welk meisje denk je dan, Lynch?"

"Aan Jenny Martin."

"Jenny?"

"Geen mensch anders. Al jaren lang heb ik dat meisje lief, maar durfde het haar nooit vertellen. Toen de familie Martin naar de Rocky Mountains vertrok en Dolf Hudson medenam, dacht ik, dat het zaakje tusschen Jenny en Dolf beklonken was. Ik weet echter, dat Dolf veel van jou houdt en dus heb ik weer een weinig hoop gekregen, welke hoop natuurlijk vervliegt, als jij afziet van het huwelijk met Dolf. Nu iets anders: jij houdt van Dolf, nietwaar?"

Ze zweeg een oogenblik.

"Ja," fluisterde ze eindelijk.

"Prachtig," hernam het Jochie. "Ik heb er zoo'n idee van, dat ik kan bewijzen, dat die Purdey een leugenaar is. Indien ik je zei, hoe ik dat wilde bewijzen, dan zou je me uitlachen. En daarom verzoek ik je slechts, nog drie weken geduld te hebben. Je moeder was toch van Engelsche afkomst, nietwaar?"

"Ik weet zoo weinig van mijn moeder, Lynch. Ik herinner me slechts, dat ze goudblond haar had en dat we dikwijls honger en koude leden."

"Arm kind," mompelde het Jochie. En iets luider liet hij er op volgen: "Herinner je je anders niets?"

"Ja, een kleinigheid. Ik verbaasde me altijd, dat moeder nooit een vreemdeling in onze hut wilde hebben. Maar toen ze ziek werd, kwam op zekeren dag een man met een span honden, die mij meenam en naar een andere hut bracht. Men vertelde mij, dat moeder sliep en dat ik haar niet mocht wakker

*De moderne
Huisvrouw
gebruikt voor het
ruilen zeemende*

**VIKOSSE
(SPONS)**

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron. Rotterdam

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

**MIJNHARDT'S
LAXEERTABLETTEN**
regelen vlug
zonder kramp of pijn.
Doos 60ct. Bij Apoth. en Drogisten.

**"GETS-IT"
Geeft verlichting zelfs bij de pijnlijkste
LIKDOORN**
Koopt nog heden een fleschje

Zij moest naar bed kruipen. Nu neemt zij twee treden tegelijk.

Trede voor trede — op handen en
knieën — zoo moest ze het doen.
En als zij in bed lag waren haar
pijnen nog niet over.

„Twaalf maanden geleden kon ik
niet slapen door de vreeselijke pijnen
in mijn knieën en ik kan wel zeggen
in al mijn gewrichten. 's Avonds
moest ik naar bed kruipen, trede
voor trede. Maar sinds ik geregeld
Kruschen Salts neem ben ik mijn
pijnen en stijfheid heelmaal kwijt
en als het moest zou ik nu met twee
treden tegelijk naar boven kunnen
rennen. Ik voel me werkelijk 10 jaar
jonger en ik wil Kruschen nooit meer
missen. Mevr. A. E. D.”

Weet u wat reumatiek veroorzaakt?
Niets anders dan de scherpe urine-
zuur-kristallen, die worden gevormd
door het traag werken der afvoer-
organen. Men kan er echter altijd
op rekenen, dat Kruschen Salts die

pijnlijke kristallen uit het lichaam
verdrift. De zes zouten in Kruschen
lossen elk spoor van urinezuur op.
En nog meer! Zij bewerkstelligen
zoo'n geregelde werking der inwen-
dige organen, dat dergelijke lichaams-
giften als urinezuur zich nooit weer
kunnen vormen. Probeer het zelf
maar eens door een flacon Kruschen
te koop.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerenracht 209, Amsterdam - C.

DOOR 'T GEBRUIK VAN
NIVA TANDPASTA
STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Grootte Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

't KINDJE GAAT VOOR 't EERST UIT!

Wat 'n feest - als moeder de kleine voor 't eerst in
den kinderwagen zal meenemen.

Dan krijgt het kindje zijn mooiste kleertjes aan, die
moeder al lang voor het geboren werd, uit „Everlasting”
gebreid had: een truitje, een manteltje, een mutsje . .
dan komt er het mooie spreitje, natuurlijk ook uit
„Everlasting” gehaakt.

„Everlasting” - het prachtige kwaliteitsmateriaal, dat
altijd even nieuw en even frisch van kleur blijft, al
wordt het nog zoo dikwijls gewasschen en al wordt het
aan de zeelucht en desnoods aan de felste tropenzon
blootgesteld.

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de
Reclame-afdeeling der Everlasting Fa-
brieken, Heeze, ontvangt U gratis ons
kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoe-
riger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek,
met afbeeldingen in de originele kleuren.

Prijs per
knot van
100 gram
34 cent.

In 41 kleuren ver-
krijgbaar - ook in
meerkleurige tinten
(ombré-kleuren) - in
ongebleekt, en met
kunstzijden draad.

Gesterkt en gekalmeerd

worden Uw vermoeide en
overprikkelde zenuwen
door het gebruik van

**Mijnhardt's
Zenuwtabletten**

Glazen buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

MICRO-FOTO VAN ZENUWCELLEN

300 X

Vol Gezondheid en Levenslust

Zoo zoudt gij U willen voelen en -
dat kàn.

Tenzij gij lijdt aan een organisch
gebrek, is er absoluut geen reden,
waarom gij U niet gezond en krach-
tig zoudt voelen - vol levenslust
en energie.

Duizenden hebben met dezelfde
moeilijkheden te kampen gehad als
gij en zij hebben nieuwe gezond-
heid en levenskracht geput uit
Sanatogen.

Sanatogen zal ook Uw gezondheid
verbeteren en Uw zenuwen nieuwe
kracht geven.

Overdenk eens, hetgeen een ge-
neesheer in het Medisch Tijdschrift

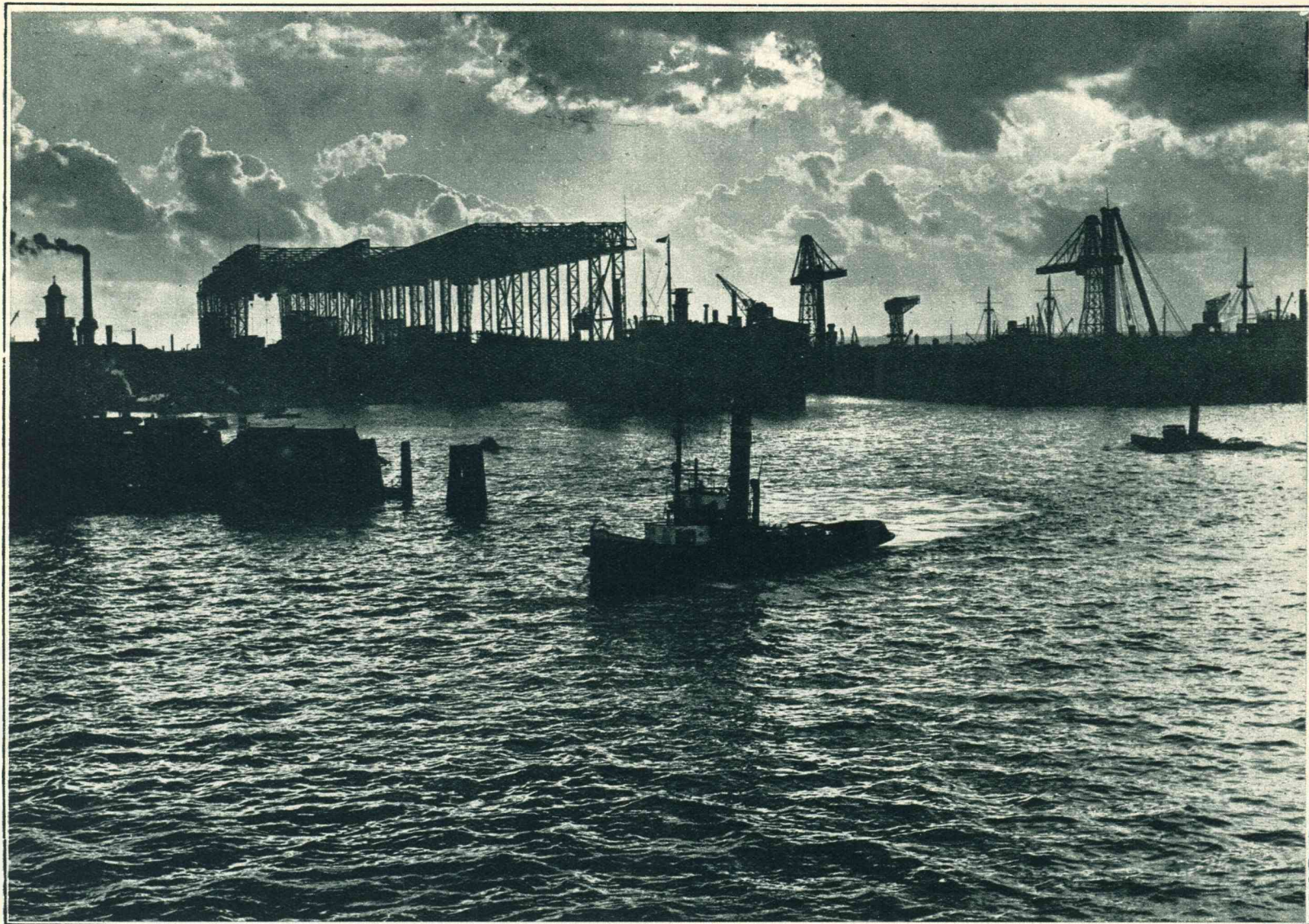
„The Medical Press and Cir-
cular” schreef:

„Sanatogen wordt gemakke-
lijk door de maag opgeno-
men en heeft een merkwaa-
dig snelle uitwerking, die zich
openbaart in de gestadige
toeneming van kracht en
energie. Sanatogen brengt de
blos der gezondheid op de
wangen terug.”

Waarom zoudt gij U langer
slap blijven voelen, gekweld
door zenuwzwakte en gebrek
aan energie?

SANATOGEN
is verkrijgbaar in
alle Apotheken
en Drogisterijen
à Fl. 1.- per bus.

Avondschemer over de Hamburgsche Haven.

maken. Eerst verscheidene jaren later begreep ik de waarheid."

"'t Is verschrikkelijk," zei het Jochie. „En het ergste is, dat de schurk Purdey voldoende waarheid in den brief heeft geschreven om hem zoo gevaarlijk te maken. Als ik hem eens ontmoet, dan zal ik hem laten voelen, hoe ik over hem denk."

„Met genoeg zal ik er bij tegenwoordig zijn, Lynch. Maar we zullen nu eens over Jenny spreken."

„Ik vind het beter, die zaak te laten rusten, tot we jouw geschiedenis hebben opgehelderd. Want indirect kun je me daarbij een grooten dienst bewijzen."

„Ik zie nog niet in, wat ik kan doen, Lynch."

„Ik zal je wel tijdig waarschuwen."

Juist op dit moment begon het orkest weer te spelen en daarom stelde het Jochie voor, een dansje op den gladden parketvloer te wagen.

Toen ze zich eenige minuten op de klanken der muziek hadden voortbewogen, vroeg hij verbaasd:

„Eva, wie heeft je zoo goed dansen geleerd?"

„Niemand," antwoordde het meisje. „Maar toen we begonnen had ik het gevoel, alsof ik het altijd gekund heb."

„Alsof je het altijd gekund hebt?" herhaalde hij. „Dat is vreemd."

Plotseling trok ze aan de mouw van zijn jas.

„Lynch," zei ze, „je moet mij beloven, niet om te kijken."

„Waarom niet?"

„Eerst moet je het beloven."

„Afgesproken. Maar ik begrijp niet..."

„Achter je zit een heer, die juist zijn glas heeft opgenomen en mij toedrinkt. Ik vind het verschrikkelijk. En daarom zou ik je willen verzoeken, mij direct naar huis te brengen."

„Zegt hij niets?"

„Neen."

„Dan zullen we maar naar huis gaan."

Ze staakten het dansen en slenterden langzaam naar de deur. Doch nog voor dat ze deze bereikten, trad de heer, die zooveel belangstelling voor Eva aan den dag scheen te leggen, op hen toe, maakte een beleefde buiging en sprak, zich tot het jonge meisje wendend:

„Bent u soms morgenavond vrij, juffrouw? In-

dien dit het geval is, dan zou ik gaarne het genoegen smaken..."

Doch voordat hij den zin kon voltooien, schoot Fred's linkervuist tegen de kin van den onbeschaamd kerel, die met een luide kreet van pijn tegen een der tafeltjes vloog. In een ommezien was hij weer ter been en maakte aanstalten om zich op Fred Lynch te storten. Juist op dit moment verscheen de gérant van het danslokaal. Hij kende Fred Lynch en wist dus, dat de vreemdeling deernijf gehavend uit het strijdperk zou komen, indien hij bij zijn wensch bleef, met Fred te willen vechten. Hij poogde dus, den twist in de kiem te smoren, doch daarvan wilde de vreemdeling blijkbaar niets weten.

„Laat het zaakje maar aan mij over, mijnheer Bowling," zei Fred tot den gérant. „Deze heer wil vechten; welnu, aan zijn wensch kan voldaan worden."

Inmiddels had zich een kring van belangstellende toeschouwers gevormd om de beide mannen, die hun verschil van meening door een vuistgevecht zouden beslechten. Het Jochie knikte zijn tegenstander even vriendelijk toe, boog, richtte zich weer op en een seconde later zat zijn geweldige linkervuist op de kaak van den vreemdeling. Het spel begon nu in allen ernst. De vreemdeling was zwaarder gebouwd dan het Jochie en scheen over een buitengewone lichaamskracht te beschikken. Doch zijn slagen kwamen steeds een seconde te laat.

Het „voetenwerk" van het Jochie was volmaakt. Kwam de vuist van den vreemdeling naar voren, dan stond het Jochie precies tien centimeter ter zijde en kreeg deze daardoor gelegenheid, een zijner beruchte swings in de zijden van zijn tegenstander te plaatsen.

Eva, die bevend van opwinding toekeek, maakte zich geen oogenblik bezorgd over Fred Lynch; ze wist, dat deze in alle opzichten tegen den vreemdeling was opgewassen.

Op even onverwachte wijze als het gevecht begonnen was, kwam er ook een einde aan. Met een formidabelen stoot tegen de kin van den vreemde-

ling zond Lynch dezen ter aarde. Hij deed nog een zwakke poging om weer overeind te komen, doch het bleef slechts bij deze poging. Door een paar medelijdende kellners werd hij naar de garderobe gedragen en daar aan zijn lot overgelaten.

Het Jochie schoof zijn das recht, streek zijn verwarde haren achterover en zei tot Eva:

„Het spijt me werkelijk, dat het gebeurd is. Maar ik kon het heusch niet helpen, Eva. Laat ons nu maar weggaan."

Zwijgend volgde ze hem naar den uitgang. Het gebeurde had een diepen indruk op haar gemaakt. De vechtpartij in de danszaal had in haar herinnering beelden wakker geroepen, waarvan zij het bestaan zelfs niet vermoed had; beelden van mijnwerkers en gouddelvers, die elkaar op leven en dood bestreden terwille van een vrouw....

Natuurlijk bestond er wel eenig verschil, maar dit was slechts oppervlakkig. Hier in Londen waren het deftige heeren in smoking en witte das, die volgens de heilige regelen der klassieke bokskunst om een vrouw vochten, terwijl het in de Rocky Mountains ruwe, woeste gezellen waren, die mes of revolver trokken als het om de donkere oogen van een mooie vrouw ging. Doch in wezen was de zaak altijd dezelfde.

Als een stroom van bijtend venijn gingen haar de gedachten door het hoofd. De vreemdeling had gevraagd, of ze den volgenden avond vrij was....

Ze rilde. Een dergelijke beleediging had haar zelfs de ruwste mijnwerker niet aangedaan. Waarom deed men het in Londen? Zou dat altijd zoo blijven? Was het niet beter, dat ze aan alles een einde maakte en toch maar met Hugh Purdey trouwde?

XIX. DE BUIT WORDT VERDEELD

Zes duizend mijl van Londen, in een ruw getimmerde hut, zaten drie mannen; zij staarden naar het geld, dat voor hen op tafel lag. En elk dezer drie mannen bekeek het geld met verschillende blikken.

Een hunner, de oudste, was een eerlijk man en voor hem was het geld de belooning van jarenlang zwoegen en halsbrekend werk. Dat was de oude Stevens.

Voor Hugh Purdey had het bundeltje banknoten, dat juist uit Vancouver was gearriveerd, een geheel andere beteekenis. In de allereerste plaats was hij trotsch op het feit, dat hij Bustard zoo goed om den tuin had geleid. Bovendien had hij zijn aandeel in de mijn voor vijf duizend dollar verkocht aan Stevens, en dit bedrag, gevoegd bij datgene, dat hem als derden aandeelhouder toekwam, maakte hem tot een rijk man. Voor hem beteekende het geld rijkdom en... Eva.

Met duivelsche slimheid was het hem gelukt, den ouden Stevens en den mijn-ingenieur te bedriegen en nu had hij nog slechts één hartstochtelijk begeeren: met Eva te kunnen trouwen. De brief, dien hij het meisje had geschreven, moest nu ongeveer in haar bezit zijn.

De derde van het drietal mannen was Danks. Hij glimlachte bij de gedachte dat het geld zoo gemakkelijk verdiend was en wilde nu zoo spoedig mogelijk Stevens' Hoop vaarwel zeggen. Natuurlijk zou hij nog een paar dagen in het kamp moeten blijven, doch aangezien men voor de nieuwe exploitatie van de mijn zwaardere machines noodig had, zou het geen argwaan verwekken, indien hij in den loop der volgende week vertrok. Hij rekende uit, dat het bedrog binnen een maand aan het licht zou komen en tegen dien tijd wilde hij verdwenen zijn.

Doch ondanks dit alles had hij nog een vaag gevoel van spijt over hetgeen hij had gedaan. Hij hield veel van Eva en hij werd gekweld door de gedachte, dat hij met het bedrog ook aan het jonge meisje een groot nadeel had berokkend.

„Zes weken geleden had ik niet durven droomen, dat alles zoo goed zou afloopen,” zei Stevens. „Hugh, hier is de acte van overdracht van je aandeel. Wil je haar teekenen?”

Hugh knikte, las het document, teekende en reikte het aan Danks, opdat deze als getuige zijn handteekening er bij kon zetten.

Thans kwam de beurt aan Stevens.

„Luister eens, Hugh,” sprak deze, terwijl hij de pen in de hand nam, „ik wil eerlijk spel met je spelen. Toen Bustard hier kwam, kon je nog niet denken, dat de mijn zooveel zou waard worden, nietwaar?”

„Neen.”

„Desondanks wilde je mij je aandeel verkoopen.”

„Precies.”

„Welnu, voor ik mijn handteekening op het papier zet, stel ik je voor, je aanbod ongedaan te maken. Blijf bij ons en werk met ons mede.”

„Ik vind het heel vriendelijk, Stevens, maar ik ben van meening, dat een man zijn eens gegeven woord nooit mag terugnemen.”

„Begrijp me goed, Hugh; zoodra ik het papier heb geteekend, is de overdracht definitief.”

„Het blijft er bij, Stevens,” sprak Purdey. Hij durfde zijn ouden makker niet meer in de oogen zien en stond langzaam op.

„En jij, Bob,” zei Stevens, zich tot Danks wendend, „jij blijft toch zeker hier, nietwaar?”

„Misschien nog een korten tijd, maar zoodra het mogelijk is, ga ik rust nemen.”

„En je aandeel in de mijn?”

„Daarover maak ik me niet bezorgd. Jij beheert alles en zoodra ik iets noodig heb, kom ik het hier halen. Het is voldoende, dat er één patroon in de mijn is.”

„Zooals je wilt, Bob,” antwoordde Stevens. „Je weet, dat je aandeel bij mij in goede handen is. Maar wat moet ik met het jou toekomende geld doen, als je eens plotseling mocht sterven?”

Aan deze mogelijkheid had Danks nog niet gedacht. Trouwens, aangezien hij er van overtuigd was geweest, dat de exploitatie der mijn nauwelijks de moeite beloonde, die men er aan besteedde, had hij zich tot nu toe tevreden gesteld met de vijf duizend dollar, die hij voor zijn bedrog kreeg.

Doch nu Stevens zoo nadrukkelijk over de mogelijkheid van zijn dood sprak, wilde hij toch rekening houden met het feit, dat men op een goeden dag nog wel eens goud in de mijn kon vinden. Dergelijke onverwachte kansen had men wel meer in het goudvelderskamp beleefd.

„Stevens,” zei hij, „ik heb slechts één erfgenaam. Luister: ik zal je volmacht geven, om namens mij het geld aan deze erfgenaam uit te betalen, indien ik op een of anderen dag sterf...”

„Wie is het? Ik durf wedden, dat ik het weet.”

„Eva,” antwoordde Danks. „Zij is altijd bijzonder vriendelijk voor mij geweest. Geef mij maar een stuk papier: ik zal direct mijn testament maken.”

Stevens schoof hem een stuk papier toe en Danks schreef:

„Ik, Robert Danks, gezond naar lichaam en geest, laat al mijn bezittingen na aan Eva Stevens. Dit is mijn eenig testament en zal niet herroepen worden.
Robert Danks.”

Stevens en Purdey lazen het stuk en plaatsten hun handteekening onder die van Danks.

Met een vreemde uitdrukking in de oogen keek Danks toe. Nu hij al het mogelijke had gedaan om zijn slechte daad weer eenigszins goed te maken, voelde hij zich een weinig verlicht. Hij schonk een glas whiskey in en dronk het in een enkele teug leeg. Stevens was opgestaan.

„Makkers,” zei hij, „laat ons als goede

vrienden scheiden en elkaar de hand geven.”

Doch dit was voor de beide schuldigen toch wel een beetje te veel. Zij voelden de hand van een eerlijk man in de hunne en hadden daarbij het kwellende gevoel, dat zij dezen man op laaghartige wijze bedrogen hadden. Geen van beiden zou dit oogenblik ooit vergeten.

XX. HET EINDE VAN DANKS

Hugh Purdey had het kamp verlaten. Met dertien duizend dollar op zak had hij een onbezorgde toekomst voor zich en deze toekomst wilde hij zich zoo goed mogelijk ten nutte maken; namelijk door Eva te veroveren.

De wereld lag voor hem. Het zou een hoog en gewaagd spel worden, maar hij had de beste troeven in handen en was vast besloten te winnen: Eva Stevens moest zijn vrouw worden.

(Wordt voortgezet)

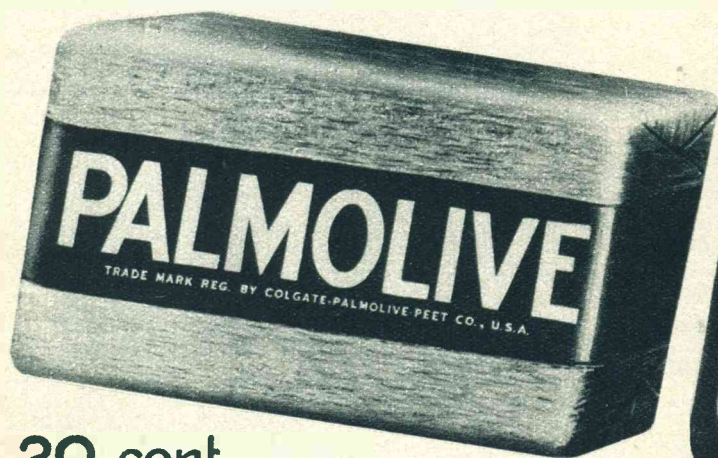

Tusschen schip en kade.

Olijf Olie

is de oudste en beste
schoonheidsolie!

Deze reageerbuis bevat de juiste hoeveelheid verzachtende, verjongende olijfolie, gebruikt bij de bereiding van elk stuk Palmolive zeep! Verbazingwekkend? Stellig! Maar thans ziet U waarom meer dan 20.000 schoonheidsexperts uitsluitend Palmolive aanbevelen voor het behoud van een frissche teint!

20 cent

Op ware grootte afgebeeld, toont deze buis de juiste hoeveelheid olijfolie, gebruikt bij de fabricatie van elk stuk Palmolive.

Deze rubriek komt in een gecombineerde opslag van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties wende men zich tot de administratie van dit blad

Licht - Lucht - Zon - Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG

1100 Meter boven zee
(BERNER-OBERLAND)

Prospectussen door de
Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust - Herstel - Verlaagde prijzen

FRUTIGEN (BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Sneltreinstation aan
de internationale lijn
Bern - Lötschberg -
Simplon.

Lente - Zomer - Herfst

VACANTIE VOOR

Prospectussen
door de Kurverein

IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te
HERGISWIL

REICHENBACH

712 M. boven zee
KIENTAL
1000 M. boven zee
GRIESALP
1500 M. boven zee
ZWITZERLAND

Hotels in alle prijs-
klassen.

Verlaagde prijzen.

Prosp. door het Ver-
kehrsbüro in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

Grand Hotel

SONNENBERG
boven Luzern
(Zwitserland)

Heerlijke ligging. Schit-
terend panorama op
stad, meer en gebergte.
Comfortabel huis. Ver-
laagde prijzen. Volledig

pension vanaf Zw. fr. 8.—. Zorgvuldige bediening

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Buitengewone aanbieding

van de nieuwste opgenomen
Gramfoonplaten voor slechts 1 0.90
25 cM., dubbelzijdig. Bij 10 stuks franco huis.
Vraagt Inton catalogus No. 93 en supplementen.

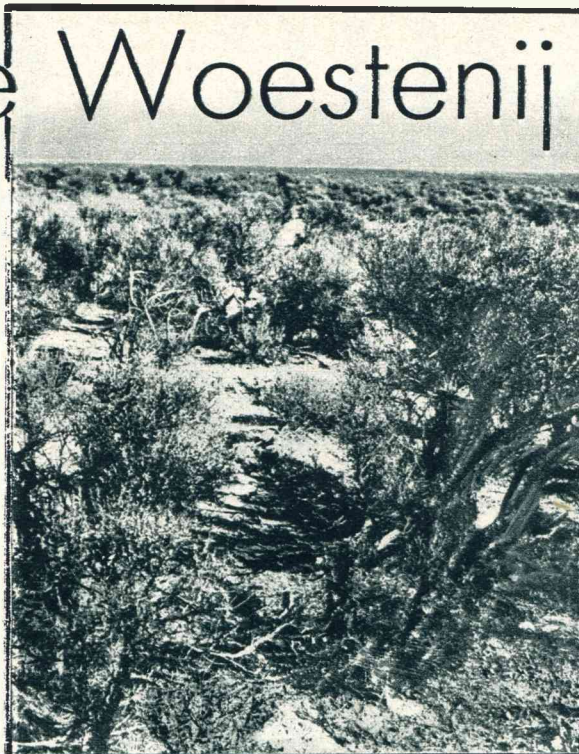
HEES & Co. - HAARLEM
Kruisstraat 33

BOERENERF TE LAREN.

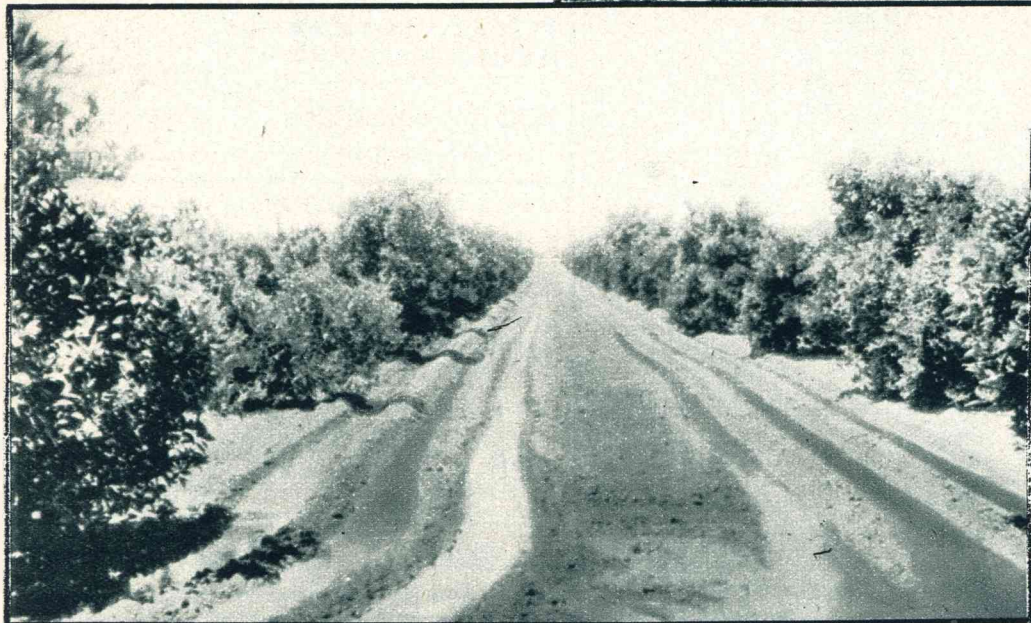
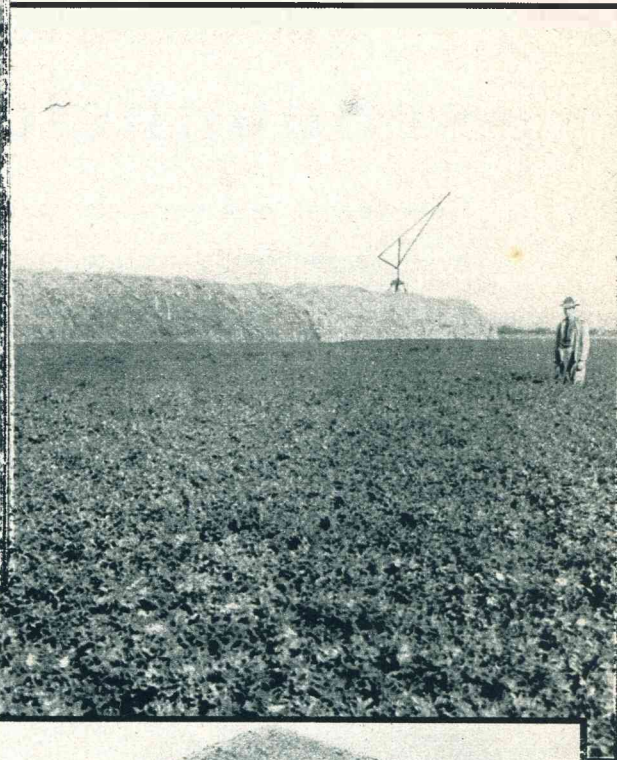
Vruchtbare Woestenij

O veral waar nog resten gevonden worden van de oudste beschavingen, treffen wij ook de overblijfselen aan van vernuftige systemen, die de mensch bedacht heeft, om ook de dorre plaatsen, waaraan de natuur het noodige vocht en zodoende de vruchtbaarheid onthield, kunstmatig te bevoelen en daardoor productief te maken. Ieder weet, met hoeveel moeite en met hoeveel vernuft bijvoorbeeld ook in onzen Oost-Indischen Archipel van irrigatie-systemen gebruik wordt gemaakt om ook hooggelegen rijstvelden van voldoende water te voorzien. Noott echter is op zulk een grootsche en omvangrijke schaal zulk een werk ter hand genomen kunnen worden als thans mogelijk wordt door den gestadigen vooruitgang der technische mogelijkheden. En natuurlijk geven de Vereenigde Staten het voorbeeld met een enorm plan, volgens hetwelk duizenden en duizenden vierkante kilometers woestijn en dorre gronden eenmaal besproeid zullen worden en aan de productie dienstbaar gemaakt, zooals totnogtoe reeds gansche landstreken aan droogte en woestenij konden worden ontrukkt. Hebben wij ons land gewonnen, door het uit het water te bevrijden — daar wordt de woestijn vruchtbaar gemaakt door er op groote schaal het in enorme rivier-bassins opgevangen water kunstmatig heen te leiden.

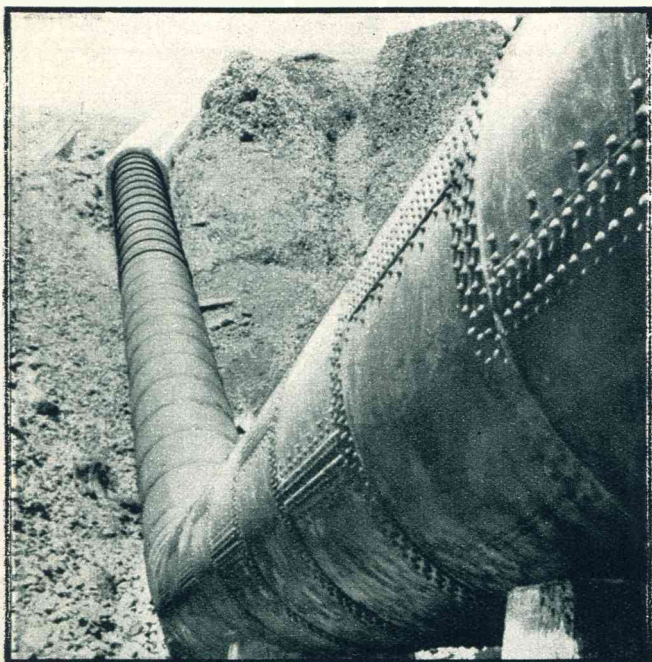

De woestenijen van Yakima in den staat Washington, zooals zij er uitzagen vóór de kunstmatige bevoeling.

De schitterende resultaten, die met bevoeling bereikt werden in Montana-Noord Dakota; een enorme oogst van hooi en alfalfa, waar eerst geen ander kruid wilde wassen dan wat harde, taaië woestijn-struiken.

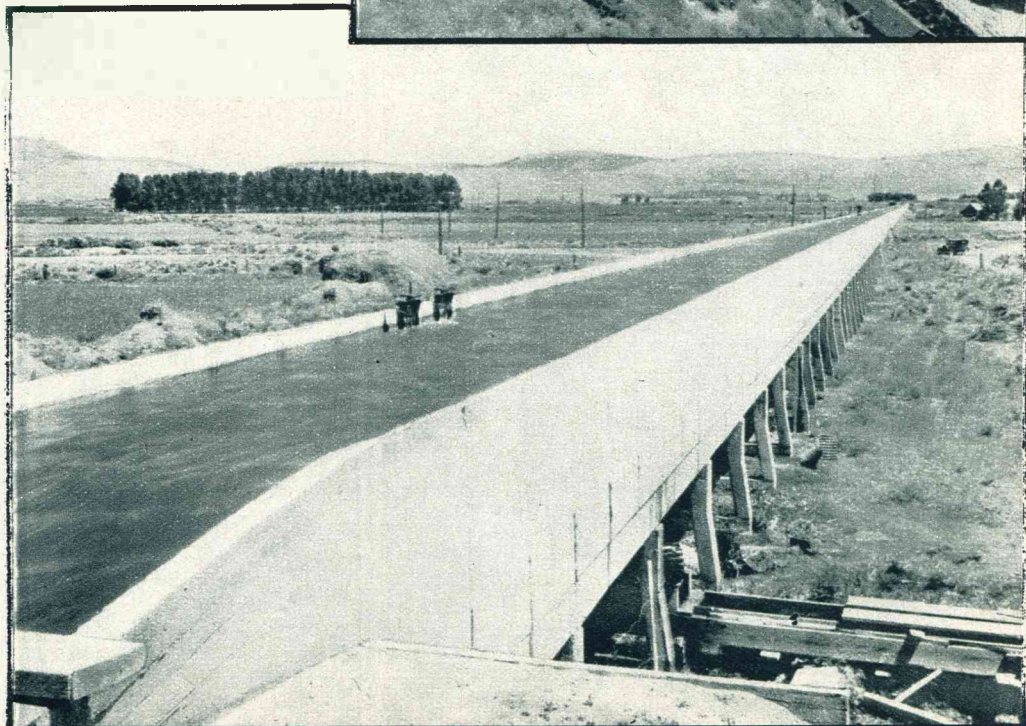
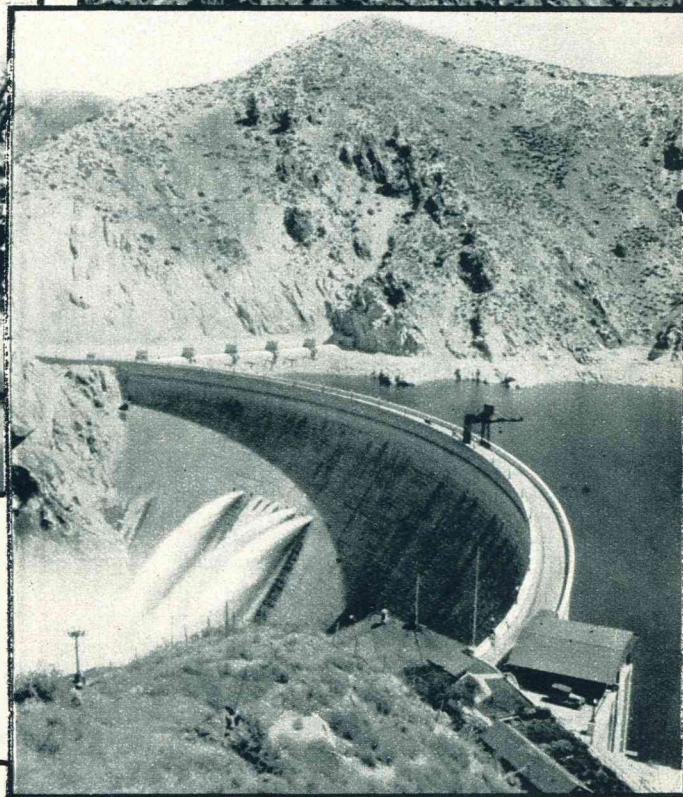

Het kunstmatig bevoelen van een sinaasappel-plantage in het Orland-irrigatie-district (Californië), een gebied, dat eveneens aan de woestijn ontrukkt werd, zooals nog aan den bodem wel te zien is.

Over woeste bergruggen wordt, zooals hier in den staat Washington (Yakima-district) het water door geweldige buisleidingen gedreven (binnenwijdte drie à vier meter) naar streken, die anders van 't levenwekkend vocht verstoken moeten blijven.

De Arrowrock-dam in den staat Idaho, tot voor kort de grootste dam ter wereld, vangt het rivierwater op in een enorm bassin, waaruit naar believen het water afgeleid kan worden naar de te bevoelen landerijen. Op ontelbare plaatsen worden of zijn dergelijke stuw-dammen in vele staten van Noord-Amerika gebouwd.

Een der vernuftige waterleidingen in de staten Oregon en Californië, die het water over de wijde, uitgedroogde landen voeren om overal, waar de bodem vocht behoeft, te worden afgetapt in kleinere leidingen.

Uw nieuwe huid blank, frisch, zacht!

Probeert het
Recept van
dezen
Specialist

Wischt deze vetpuistjes en huidschilvers weg!

Nieuwste ontdekkingen maken het thans voor alle vrouwen gemakkelijk de huid snel te zuiveren, zacht en blank te maken — hoe grof, ruw en leelijk van kleur deze ook is. De nieuwe crème Tokalon, witte kleur (niet vet) verhoogt de spankracht, trekt de huid samen en maakt ze blank. Ze dringt terstond in de huid. Daardoor houdt het prikkelen der huidklieren op, terwijl de huidporiën zich samentrekken. Vetpuistjes worden opgelost en vallen af. Rimpels van vermoeidheid verdwijnen. De droogste huid wordt weer frisch. Olie-achtige huid glanst niet meer en ziet er ook niet meer vet uit.

Indien regelmatig elken morgen gebruikt, verkrijgt men met deze nieuwe crème Tokalon, witte kleur, beslist een opvallend nieuwe, frissche en schoone huid, zoals op geen andere wijze mogelijk is.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende artikelen: een tube crème Tokalon Biocel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds vóór het naar bed gaan te gebruiken, een tube crème Tokalon, witte kleur (niet vet) voor overdag, een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (de gewenschte kleur opgeven), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakingskosten, enz. aan de firma B. Meindersma, Afd. 9 E, Westerbaenstraat 154—158, Den Haag.

De belangrijkheid van het zout—

Op Uw Tafel

De keurige zoutstrooier op Uw prachtig gedekte tafel kan een bewijs van smaak zijn—althans wanneer zij gevuld is met het zuiverste zout in de wereld—droog—fijn—economisch,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en grote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Asthmalijders

Het

Asthmapoeder Boom

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Beschonken? Neen, Likdoorns!

Waarom?

Meewarige en spottende blikken volgen den strompelenden, hinkenden voorbijganger.

Natuurlijk: Likdoorns! Wie ze zelf heeft, weet er van mee te praten.

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland maakt een eind aan de kwelling. De hamerende pijn houdt onmiddellijk op, zodra U deze remedy er op legt.

De oudste, hardnekkigste likdoorn of eeltplek verdwijnt binnen 2 dagen. De toepassing is verbluffend eenvoudig en praktisch. De remedy kan niet verschuiven door het patent.

Met een zucht van welbehagen kunt U weer uw schoenen dragen. Trannosan Remedy helpt absoluut zeker.

Garantie: U ontvangt uw geld terug, als U niet tevreden bent. Deze garantie is eenig op de wereld.

Koop nog heden een doosje tegen slechts 45 cents voor veelvuldig gebruik.

Gratis: In elk doosje een gratis voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze proef. Bevrijdt Uw lichaam van de verslappende giftige sappen en houdt Uw voeten gezond.

Trannosan Company - Rotterdam

Fabriek en Kantoor: Filialen in: Parijs - Brussel - Berlijn - Londen
Verlaatsstr. 52-56 Zürich - Innsbruck - Athene - Batavia - Paramaribo

Trannosan helpt snelenwel

Laat ze maar praten...
U weet het beter...
U hebt het zelf gezien... in

DE STAD AMSTERDAM

Iedere week vol actuele foto's en gezellige lectuur... met het weekblad „De Humorist” erbij om eens flink te lachen. Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd ook nog.

En dan de premieboeken... de prachtige romans van bekende schrijvers, die u als abonné voor maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt...

Een weekontspanning en afleiding voor 12½ cent dat geeft u een abonnement op

DE STAD AMSTERDAM

DE HOOFDTOREN TE HOORN

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75: Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.